

Volunteer

www.icsorc.org

۳

شهریور ۱۳۸۱

نشریه مرکز توامندسازی سازمان‌های جامعه مدنی ایران

ژوهانسبورگ؛ همیاهویی برای همیج

ژوهانسبورگ بوانتند به تابیخ ملتموسی در زمینه مبارزه با فقر دست یابند. از این رو به نظر میرسد حداقل در زمینه مبارزه با فقر نتیجه‌ای بسیار ناراحت کننده حاصل شده است. حتی به نوعی میتوان گفت در اجلاس ژوهانسبورگ در زمینه مهمترین محورهای توسعه مانند مبارزه با فقر به جای آنکه پیشرفتی حاصل شود، شاهد نوعی پسرفت بودیم. واقعیت آن است که برای مبارزه با فقر در کشورهای جهان سوم، باید نوعی همکاری تنگاتنگ میان کشورهای شمال و جنوب شکل گیرد. به همین جهت پرداخت مبلغ بسیار محدودی به عنوان «کمک‌های توسعه» نمی‌تواند مشکل «جنوبی‌ها» را حل کند. باید شرایطی را فراهم آورد که کشورهای

باپایان یافتن اجلاس بزرگ سازمان ملل متحد در ژوهانسبورگ که از آن تحت عنوان اجلاس توسعه پایدار نام برده میشود، بحث و گمانه زنی درباره تابیخ و دستاوردهای آن در محافل مختلف خبری، سیاسی و اجتماعی بالا گرفته است. در این میان این پرسش که آیا اجلاس توسعه پایدار ژوهانسبورگ به اهداف از پیش تعیین شده خود دست یافته است یا نه بیش از دیگر سوالات به چشم می‌خورد. ناگفته پیداست که مبارزه با فقر یکی از مهمترین محورهای توسعه پایدار محسوب میشود. اما متأسفانه در جریان اجلاس ژوهانسبورگ در این زمینه موفقیت چندانی حاصل نشد. این بار نیز اختلاف نظر میان کشورها و مناطق مختلف مانع از آن شد که برگزار کنندگان

اجلاس توسعه
پایدار در

ادامه در صفحه ۹

حروف اول

بازسازی اجتماعی جامعه ایران
فرصتی مناسب برای
سازمانهای جامعه مدنی ایران

پرونده

غیر دولتی‌ها و آنچه گذشت ...
همه چیز کاملاً اتفاقی بود و ...

پس از یک ماه، کار مطالعاتی پیرامون بررسی نقاط حساس و بحرانهای فراروی جامعه ایرانی، سمینار «بازسازی اجتماعی جامعه ایرانی، مسئولیت مشترک» به همت مرکز توانمندسازی سازمانهای جامعه مدنی و با حضور کارشناسان مسائل اجتماعی و نمایندگان تشکل‌های غیردولتی برگزار شد. این سمینار فرصت مناسبی برای سازمانهای جامعه مدنی ایران بود تا در کنار هم به گفتگوی اجتماعی پیرامون آسیب‌ها و تهدیدات فراروی جامعه ایران پیروزی نهادن و اراده قدرتمند خود را برای بازسازی آن بآزاد نمایند.

در این سمینار، نمایندگان بیش از ۱۳۰ تشکل غیردولتی در پنج گروه کاری «حکومت قانون و حکومت گری خوب»، «ارتقای خدمات اجتماعی، اولویت‌ها و چالش‌ها»، «بازسازی اقتصادی، راهی به سوی توسعه پایدار»، «همگرایی و واگرایی در جامعه ایرانی» و «ائلاف برای صلح» به بیان نظرات، دغدغه‌ها و عزم و اراده سازمانهای جامعه مدنی ایران در بازسازی جامعه پرداختند. گروههای کاری قبل از شروع سمینار، طی جلسات مقدماتی با بررسی مباحث مذکور، تابیغ آن را در کارگاه‌های سمینار به عنوان پیش‌نویس سند نهایی ارائه دادند.

گزارش اجمالی و سند نهایی سمینار به مظطر اعکاس در استان کنفرانس امسال مجمع عمومی سازمان ملل به نیویورک ارسال خواهد شد. آنچه در پی می‌آید، خلاصه‌ای از مباحث مطرح شده در کارگاه‌های سمینار می‌باشد:

حکومت قانون و حکومتگری خوب در جامعه ایرانی

در طول سالهای اخیر جامعه مدنی و حکومت قانون، عناصر اصلی برنامه اصلاحات آقای خاتمی بوده است و به همین جهت بازسازی اجتماعی جامعه ایرانی، مسئولیت مشترک و مرور دستاوردها و موانع می‌تواند روش خوبی برای ارزیابی روند حکومت قانون و حکومتگری خوب در ایران باشد.

در کارگاه حکومت قانون و حکومتگری خوب در جامعه ایران که در سه نوبت و با حضور بیش از ۲۰ نفر از اساتید و فعالان سازمانهای غیردولتی برگزار شد، ویژگی‌ها و شاخص‌های سنجش حکومتگری و حکومتگری خوب (Good Governance) مورد بررسی قرار گرفت. مباحثی همچون: «کدامیک از عوامل سنجش حکومتگری عینی و کدامیک ذهنی است؟ کدامیک به دولت و کدامیک به جامعه بر می‌گردد؟ پیوند بین انها چگونه است؟ از جمله موضوعات دیگری بود که در تبادل نظر شرکت‌کنندگان به آن پرداخته شد.

مراد ثقیقی که مسئولیت هدایت و تسهیل کنندگی را در این کارگاه به عهده داشت در پاسخ به این سوالات با اشاره به اینکه مفهوم حکمرانی به ۳ حوزه دولت جامعه مدنی و بخش خصوصی تأکید دارد، گفت: ما برای سنجش یک حکمرانی خوب و حکومت قانون با ایده ارتباط این ۳ حوزه را با هم بستجیم و در عین حال بتوانیم ارزیابی دقیقی از ویژگی‌های دولت، جامعه مدنی و بخش خصوصی داشته باشیم. سپس شرکت‌کنندگان در کارگاه به مظظر سنجش کیفیت حکومت گری در ایران به بررسی شاخص‌های هر یک از این ۳ حوزه پرداختند.

در سنجش دولت (دولت به معنای حاکمیت که قوای ۳ گانه را شامل می‌گردد) شرکت‌کنندگان در کارگاه کوتاه بودن روند اداری، میزان آزادی که با نقض مواجه می‌شوند، آموزش مستمر قضات و رعایت قواعد ادارسی و... را از جمله شاخص‌های سنجش قوه قضاییه بر شمردند و در رابطه با شاخص‌های قوه مقننه به نسبت لواح و طرحها و روند بازبینی لواح و طرحها اشاره کردند. میزان حضور زنان و اقلیت‌های دینی در مسئولیت‌های اجرایی، مسئله شایسته‌سالاری و شفافیت نیز از سوی حضار به عنوان ویژگی‌ها و شاخص‌های قوه مجریه مطرح شد.

از نکاتی که مورد توجه بود می‌توان از آزادی‌های سیاسی و مدنی، نحوه تأسیس نهادهای سیاسی، وجود قانونی مشخص در رابطه با نهادهای مدنی نام برد که در رابطه با شاخص‌های جامعه مدنی در این کارگاه مورد توجه قرار گرفت و در حوزه بخش خصوصی نیز زمان گرفتن مجوزهای لازم از دولت و هزینه گرفتن مجوزهای لازم به عنوان مهمترین شاخص‌های این بخش بیان شد.

جمع‌بندی از نظرات شرکت‌کنندگان در کارگاه پیرامون کیفیت حکومتگری در ایران جهت درج در بیانیه نهایی صورت گرفت.

فرصتی مناسب برای سازمانهای جامعه مدنی ایران

گزارش از مریم حسینخواه

ارتقای خدمات اجتماعی، اولویت‌ها و چالش‌ها

در کارگاه «ارتقای خدمات اجتماعی، اولویت‌ها و چالش‌ها» ۳۰ نفر از کارشناسان و فعالان حوزه خدمات اجتماعی، اولویت‌ها و چالش‌های پیش‌روی خدمات اجتماعی را بررسی کردند و مسئولیت‌ها و ظرفیت‌های موجود سازمانهای جامعه مدنی در ایجاد و ارتقای خدمات اجتماعی موردنجزیه و تحلیل قرار دادند. شایانمهر، مسئول این کارگاه با استفاده از نقطه نظرات شرکت‌کنندگان، اهمیت و جایگاه تأمین و رفاه اجتماعی را در ایجاد آرامش خاطر و عزت نفس در افراد جامعه، تأمین حداقل معاش و تضمین زندگی برای آحاد مردم، ایجاد امنیت اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و سیاسی و تحقق اجرایی و عملیاتی عدالت اجتماعی بر شمرد.

سپس در پاسخ به پرسش آقای شایانمهر در مورد اولویت‌های تأمین اجتماعی در ایران، فقر، بهداشت، مسکن، اشتغال، آموزش و امنیت فکری موردن اشاره شرکت‌کنندگان در کارگاه قرار گرفت. همچنین در رابطه با چالش‌های فراروی تأمین اجتماعی در ایران شرکت‌کنندگان از عدم تفکیک و ظایف در بین سازمانهای بیمه‌ای، حمایتی و امدادی نام برداشت و از توسعه نیافتفکی سازمانهای جامعه مدنی به دلیل عدم رشد احزاب و اصناف و سندیکاهای به عنوان یکی دیگر از چالش‌های فراروی تأمین اجتماعی یاد کردند.

در انتها با تأکید بر نقش سازمانهای جامعه مدنی در تقویت تأمین اجتماعی پیشنهادات زیر از سوی حاضرین در جلسه و در جهت استفاده از ظرفیت‌های موجود در سازمانهای جامعه مدنی ارائه شد:

- ۱- تشکیل کمیته مشترک زیر نظر ریاست جمهوری و با حضور نمایندگان سازمانهای دولتی، جامعه مدنی و صاحب‌نظران
- ۲- تدوین نظام جامع تعريف مجدد تأمین اجتماعی و رفاه اجتماعی
- ۳- پیش‌بینی حضور نمایندگان جامعه مدنی با مسئولیت‌های حقوقی در

حروف اول

Volunteer

جنبش سازمانهای جمهوری

سهراب رزاقی

سینیار «بازسازی اجتماعی جامعه ایرانی، مسئولیت مشترک» اولین نشستی بود که بخشی از سازمانهای جامعه ایرانی در آن گردهم آمده و به بیان نظرات، دغدغه‌ها و عزم و اراده خود پیرامون بازسازی جامعه ایرانی پرداختند و سیگ بنای یک همکاری مشترک را بر مبنای مسئولیت مشترک ملی پایه‌بزی کردند. حرف اول این شماره را به سخنران دکتر رزاقی مدلر کرد این سینیار اختصاص داده‌ایم.

ما از تحریرات جهانی آموخته‌ایم که هر گاه تمام سازمانهای جامعه ایرانی یکدیگر همکاری نموده و رشته امور جامعه ایرانی در آن قابل قدر بودند. در جهان متتحول کوئی هر جامعه‌ای برای بقای خود نیاز مندان است که همواره و دائمًا به ساخت‌زادی deconstruction و بازسازی Reconstruction بازگزینی ملأوم خود پیدا کند.

بازسازی جامعه ایرانی از آن‌رو در کانون مباحثت مهم جامعه ما قرار دارد که دیوارهای جامعه ایرانی در سالهای گذشته به دلایلی ترکهایی برداشته است که این ترکهای در صورت عدم ترمیم و بازسازی می‌تواند خسارت‌های جرمان پذیری به بنیادهای جامعه ایرانی وارد نماید. از این‌رو در اینجا

فهرست واره به برخی از دستاوردها، دغدغه‌ها و نگرانی‌های پیرامون بازسازی جامعه ایرانی اشاره می‌نماییم. شکل گیری جنبش نیل به دمکراسی یکی از مهمترین تحولات جامعه ایرانی در دهه‌های پر بداست، برای اولین بار جامعه ایرانی به دمکراسی به عنوان فرجام و غایت زندگی سیاسی و اجتماعی خود می‌نگردد و آن را در کانون مباحثات نظری و عملی خود قرار داده است.

گسترش شبکه‌های مشارکت و شکل گیری نهادهای دمکراتیک در سالهای اخیر از نتایج این جنبش بوده است. تحول دیگر در جامعه ایرانی پیلایی جنبش دستیابی به حقوق شهروندی یا تائید بر حقوق فردی است. پیلایی این جنبش یانگر تحول مهمی در جامعه ایرانی

است. چراکه تاکنون نیروهای اجتماعی هرگز در هیچ برره تاریخی گذشته به آن عنایتی نداشته و در پی ترویج و تثیت آن بوده‌اند، در حالی که تأمین و تضمین این حقوق از مهمترین اهداف این جنبش است.

تحول مهم دیگر دگر دیسی در رفتار سیاسی - اجتماعی جامعه ایرانی است. گرچه در زندگی سیاسی - اجتماعی مخصوصت همیشه قاعده بوده و حتی در برخی از گفتمانهای مسلط امری مقدس نقش شده است، اما با توجه به تحولات و دگرگونی‌های پدیدآمده در ضمیر جامعه ایرانی اینکه به حاشیه رانده شده است. به گفتمان مسلط، گفتمان دمکراتیک و نفی خشونت است. خشونت چه در گفتمان و چه در رفتار امری مذموم تلقی می‌گردد. به همین جهت ما شاهد بازتسبیری از واژگان و مفاهیم در این زمینه هستیم و در چارچوب گفتمان جامعه مدنی زندگی اجتماعی و همبودگی مدنی را عاملی تحریره می‌نماییم.

اما در کار دستاوردهای فوق جامعه ایرانی با مسائل و چالش‌های و بحران‌های چندی رویرو گردیده است یکی از مهمترین مسائلی که در جامعه ایرانی در دهه اخیر بازتولید شده و در اشکال مختلف و سطوح سیاری از جامعه سایه خود را گسترانیده است «کلایتالیسم» یا پدیده «حامی پروری» است. گرچه این امر پدیده‌ای ماقبل مدرن است، اما امروز آن را به وضوح در تاریخ پود جامعه ایرانی در حوزه سیاست، اجتماع و فرهنگ مشاهده می‌نماییم. کلایتالیسم مهمترین مانع فراروی جنبش نیل به دمکراسی در ایران زمین است.

دو مین معضل جامعه ایرانی توسعه ناموزون است که منجر به بدقوارگی، بی‌رسیخی و ریخت افتادگی و از هم گسیختگی جامعه ایرانی شده است رشیبی و هی آسیب‌های اجتماعی مانند فرار مغزها، اعتیاد، روپیشگی، قاچاق انسان و... از اثار توسعه ناموزون است. سومین بحران فراروی جامعه ایرانی تقلیل باقفن سرمایه اجتماعی است. همانطور که می‌دانیدین توسعه اقتصادی و سرمایه اجتماعی یک رابطه همبستگی وجود دارد. در سالهای گذشته به نظر می‌رسد که تقلیل سرمایه اجتماعی موجب بی‌اعتمادی، کلی مسلکی و سیسیسم در جامعه ایرانی شده است.

اگر این فرهنگ نهادینه شده و اعتماد اجتماعی مضمحل شود، مردم ناچار به حوزه علیق شخصی بازی گرددند و سپر عوومی [Public sphere] ای خون و بی‌رقم خواهد شد. در یک کلام گسترش بی‌اعتمادی، سرتاسر جامعه را در چارچار بحران می‌کند. یکی دیگر از بحران‌های فراروی جامعه ایرانی «حکومتگری بد» (bad governance) می‌باشد. حکومتگری بد مهمترین شاخص جامعه ایرانی در گذشته بوده که منجر به ازایین رفق سرمایه‌های انسانی، مادی و... شده است. رشد خود رفه‌نگاهای ناهماساز با فرهنگ مسلط، ناکارآمدی دستگاههای ایدولوژیک در فرایند جامعه‌پذیری، شکاف نسل‌ها، رشد حاشیه‌نشینی، همه و همه ناشی از حکومتگری بد می‌باشد.

بحاران دیگری که فراروی جامعه ایرانی قرار دارد «جنش تهیستان» است. به دلیل شرایط آدمیک حاکم بر جامعه، توسعه ناموزون، بر نامه‌ریزی غلط اقتصادی منجر به شکل گیری جنبش تهیستان بدیله است و رشد مجلد پوپولیسم، آنرا اتفاقی نموده است. اگر به مطالبات و تقاضاهای آن جنبش پاسخ داده نشود می‌تواند اثر زبانباری بر جامعه ایرانی بگذارد.

نهایتاً معضل دیگری که جامعه ایرانی با آن دست به گریان است شبیحی است که در منطقه و بر فراز سازمانهای ایرانی در گشت و گذار است: شیخ‌جهنگ و خشونت که قدرتمندان و قدرت پرستان برای دستیابی به منافشان بر طبل آن‌می‌کنند.

گرایشات نوستالوژیک، بناپارهای مکشی، دیکاتوری مصلح و قرائت‌های فاشیستی از مبانی هویت ملی بادینی هر کدام می‌کوشند برای حل بحران‌های فرق نسخه‌ای را راهه دهندو خود را همچنان‌که جامعه ایرانی در حالی که ما معتقدیم که تهاره‌برونزفت از بحران‌های سازمانهای جامعه مدنی بازتابگر آن مدنی است که شما نمایندگان سازمانهای جامعه مدنی بازتابگر آن هستید.

در بیان با توجه به چالش‌های فراروی جامعه ایرانی مایل دنکته را در ارتباط با سازمانهای جامعه مدنی بیان کنم. برای تضمین اجرای اندیشه‌های بزرگ جامعه نیازمند هر ان گذرمند است. از این‌رو اگر سازمانهای جامعه مدنی بخواهند نقش همکاران در بازسازی جامعه ایرانی ایفا کنند، نیازمند پروردش رهبرانی قوی توسعه آن خواهد بود.

نکته دوم آنکه سازمانهای جامعه مدنی برای ایفای نقش قدرتمند در بازسازی جامعه ایرانی ایفا کنند، نیازمند پروردش شبکه‌های مشارکت و شکل گیری نهادهای دمکراتیک در سالهای اخیر از نتایج این جنبش بوده است. تحول دیگر در جامعه ایرانی پیلایی جنبش دستیابی به حقوق شهروندی یا تائید بر حقوق فردی است. پیلایی این جنبش یانگر تحول مهمی در جامعه ایرانی

باید است که به کمک سازمانهای جامعه مدنی به این امر مهم دست یابیم.

د او طلب

نشریه مرکز توامندسازی
سازمان‌های جامعه مدنی ایران

مليون مسؤول: سهراب رزاقی

سردير: اميد معماران

دبير اكليسي: سعيد نوري شاط

محروم: مريم حسینخواه نازاري

هشدار، الهام افضل آبادي، ليل صالحی، سحر فوزان

طراحی و اجر: محمد حکمی، فرزانه هفتاد

ملیون مسؤول: سهراب رزاقی

دبير اكليسي: سعيد نوري شاط

درازهيانى، عسل فاميلى، مريم كاشيفي

عکس: بيلال صالحی، هشمت

شناختي مرك: محمد رضا ساختمانگر

طبقه سوم، شناختي پستي: خبابان لارستان، خبابان استاد طهري

قدرتمند در بازسازی جامعه ایرانی پايده انسجام و سازمانهای خود پردازند و برای انجام رسالت

ملي خود دیک ائتلاف گستره را برای دستیابی به

صلاح، دمکراسی و توسعه پايدار شکل دهند.

اين دست یابيم

۱۴۰۵-۸۳۹۵-۷۱۱۴۴۴۶-۸۹۰۶۲۰۷

بیانیه نهایی سینار بازسازی اجتماعی جامعه ایران

تهران - ۹ شهریور ۱۳۸۱

دکتر طرزی در سمینار «بازسازی اجتماعی جامعه ایران، مسئولیت مشترک»:

جامعہ مدنی ایران درمسیر
رشد و توسعہ

دکتر تنگیالی طرزی، رئیس مرکز اطلاعات سازمان ممل متحدد در تهران در سمینار «بازسازی اجتماعی جامعه ایران، مسئولیت مشترک» با اشاره به رشد و توسعه

سازمانهای جامعه مدنی ایران به بررسی نقش NGOs در بازسازی اجتماعی جوامع پرداخت.
آنچه در پی می آید، گزینه‌ای از متن سخنرانی وی در این میان است.

آشکار است که طی چند سال اخیر جامعه مدنی ایران و سازمانهای غیردولتی توانمندتر شده‌اند و در مسیر رشد و توسعه به سر برند. همچنین، بدلیلی است که مراکزی چون مرکز توانمندسازی سازمانهای جامعه مدنی ایران می‌توانند در این راه سهم به سزاوی داشته باشند. ضمناً نه یقین سینیارهایی از این دست، مسیر را روشن تر و هموارتر می‌سازند.

همانگونه که همگان آگاهند سازمان ملل متعدد به جامعه مدنی و سازمانهای غیردولتی اهمیت زیادی می‌دهد و نخستین جمله منشور ملل متعدد که در سال ۱۹۴۵ به تصویب رسید با عبارت «ما مردم ملل متعدد با تصمیم...» آغاز شد. در حال حاضر علاوه بر ۱۸۹ کشور عضو ملل متعدد، سازمانهای غیردولتی نیز در کنفرانس‌ها و گردهمایی‌های ملل متعدد شرکت گسترده و فعال دارند و نظرات آنان در تصمیم‌گیری‌ها مورد توجه قرار می‌گیرد. یکی از گردهمایی‌های مهم سالانه سازمانهای غیردولتی را اداره اطلاعات همگانی ملل متعدد (DPI) که از ادارات دیپرخانه است، برگزار می‌کند. این گردهمایی به وسیله بخش سازمانهای غیردولتی DPI هر سال قبل از آغاز اجلاس مجمع عمومی تشکیل می‌شود. امسال پنجاه و هفتمین اجلاس مجمع عمومی و پنجاه و پنجمین کنفرانس سالانه سازمانهای غیردولتی است. بخش سازمانهای غیردولتی DPI کنفرانس را به مکاری کمیته اجرایی سازمانهای غیردولتی که با مرتبه است، سازماندهی می‌کند. کنفرانس به روی نمایندگان

۱- بازسازی جامعه ایرانی یک مسئولیت مشترک ملی است. با
ینکه یش از یک هدفه از پایان جنگ تحمیلی با عراق می گذرد و اقدامات
مشتبه برای بازسازی جامعه ایرانی صورت گرفته، اما همچنان بزرگترین
موضوعی که در مستور کار خودلت، بخش خصوصی و جامعه ملی قرار
دارد، بازسازی جامعه است. چرا که جنگ هشت ساله خسارتهای مادی
و معنوی جریان نایابنی را بر جای گذاشت است. از این رو، با استفاده از
بر کاری این سیاست بار دیگر ضمن مروری بر دستاوردهای دهه گذشته،
وظایف و مسئولیت هایی که برداش سازمانهای جامعه ملی قرار دارند
باور شده و تقطیع نظرات آتیار اپیر امن بازسازی جامعه ایرانی ابراز
نمایم.

-۲- حاکمیت حکومت قانون و حکومتگری خوب «یکی از مطالبات مهم جامعه مدنی ایران که در سالهای اخیر، بوده است. سازمانهای جامعه مدنی تلاش‌های را که در سالهای اخیر در جهت گسترش حاکمیت قانون به حوزه‌های مختلف شدراجی نهند، اما معقّلند که دستاوردهای متساسب با تلاش‌های بوده و هنوز بسیاری از حوزه‌های سیاسی، اقتصادی و فرهنگی جامعه تحت پوشش قانون فرار ندارند. همچنین خود قوانین نیز در بسیاری از حوزه‌های متساسب با پیشرفت‌های اجتماعی و نیازهای امروری جامعه نیست. از این‌رو بر این نظر نزند که برای حرکت به سوی حکومتگری خوب باید در این دو زمینه قضاوی قانونگذاری بازنی های جلدی انجام گیرد. همچنین ابرابری های ناظر بر جنسیت و قویت باشد و مردم تووجه قرار گیرند. در نهضه حقوق و آزادی های سیاسی و مدنی نیز باور بر این است که برداشتن محدودیت در کاندیداشدن و تشکیل احزاب و سازمانهای سیاسی می‌تواند به شکوفایی جامعه مدنی و قلم کنناش در جهت حکومتگری خوب بازیگر باشد.

-۳- «تامین اجتماعی» به عنوان عاملی مهم در جهت تضمین حقوق
نسانها و کرامت آنها، دو موضعی است که در دستور کار
سازمانهای جامعه ملی قرار دارد. چالشی که فراوری جامعه ایرانی برای
حفظ این کرامت و شانس ای قرار دارد، کاهش شدید امید به اینه
است. سازمانهای جامعه ملی ضمن ارج گذاشتن به تلاش دولت در
زمینه تدوین و توصیب نظام جامع تأمین و رفاه اجتماعی، خواستار
جزرای سریع این طرح می باشد. این سازمانهای امدادگی خود را برای
گسترش عدالت اجتماعی و زدودن فقر از چهار جامعه ایرانی در حوزه
مسکن، کار، امنیت فکری، آموزش، بهداشت از طريق خدمات
اجتماعی و حضور نمایندگان گروه های نظام اجتماعی، دور مبنی
زمانی، تهیه بروتکل و دستور العمل ها، سیستم اطلاع رسانی و نظام
تحقیق اعلام می دارد.

-۴- از دغدغه ای دیگر سازمانهای جامعه ملی در بازاری جامعه
ایرانی، موضوع بازاری اقتصادی ایران با نگاه توسعه انسانها بایدلار
می باشد، چرا که مردم هم هلف و هم ایزرت وسیعه هستند. سازمانهای
جامعه ملی ایرانی معتقدند که کی از حل های مقوفه دودن نامه ای اول،

کشورهایی که در آن فعالیت می‌کنند کنفرانس مزبور را به نوعی بازسازی کنند و با حضور فعال و همکاری سازمانهای غیردولتی در مسیر تو انسازی جامعه مدنی گذاشته باشند تا اینها بتوانند نظریه اپنے در تهران انجام داده این امید است سامینار و گردهمایی امروز ما بتلاشی‌ای به عمل آمده و برداشت شرکت فعال تمایندگان سازمانهای غیردولتی در ۵ کارگاهی که برگزار می‌کند، به این هدف نایل آید. بدینهی است گزارش اجمالی و بیانیه نهایی این سامینار به پختخانه مربوطه در نیویورک ارسال خواهد گردید تا به منظور انعکاس در اسناد کنفرانس امسال، اقدام لازم را بیندول دارند.

سازمانهای غیردولتی مرتبط با اداره اطلاعات همگانی ملل متعدد، آنها که از طریق شورای اقتصادی - اجتماعی مقام مشورتی با سازمان ملل دارند و آنها که با آنها همکاری برنامه‌ها و مراکز اطلاعات سازمان ملل متعدد همکاری کنند، باز است. کفرانس امسال از روز دو شنبه تا چهارشنبه ۹ تا ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۲ مطابق با ۱۸ تا ۲۰ شهریور ۱۳۸۱ در مقر ملل متعدد در نیویورک برگزار خواهد شد.

کفرانس از تجربیات رهبران فرهنگی، روزنامه‌نگاران، دانشگاهیان و سایر مختصصانی استفاده می‌کند که کارشان در رهیبد و ضعیت، آشتی و تسکین در روند صلح سازی در جوامعی که از مخاصمه رهایی یافته‌اند، متمرکز است. در خاتمه به اطلاع می‌رساند که مراکز اطلاعات سازمان ملل متعدد که به اداره اطلاعات همگانی وابسته هستند، توانند در سطح محلی و با توجه به شرایط ویژه

متکر بر توسعه پایدار تأکید و زیدندو تلاش شد تارو شها و راه حل های غوناگونی برای تعریف نش سازمانهای غیر دولتی در این پروژه تعریف شود.

دکتر علاء الدینی که هدایت این کارگاه را برعهده داشت، هدف از این کارگاه را بررسی دستاوردها و نارسایی های توسعه پس از بیان جنگ، محکم زدن بر نامه های جامعه مدنی در توسعه اقتصادی کشور دانست. در رابطه با نقش سازمانهای انسانی نقش تشکل های جامعه مدنی در توسعه اقتصادی کشور دانست. در رابطه با نقش جامعه مدنی در این روند، شرکت کنندگان بر این اعتقاد بودند که سازمانهای جامعه مدنی می توانند در ایجاد محیط مطلوب به منظور رشد با شتاب و توسعه پایدار جهت از میان بردن فقر، ایجاد اشتغال مولود کاهش ییکاری و تقویت یکپارچگی اجتماعی نقشی مهم ایفا نمایند. دیدگاه متشرک شرکت کنندگان در این کارگاه مین این بود که توجه به مؤلفه های توسعه، فتو و ییکاری از جمله سرفصل های ممکن برای بحث بازسازی و توسعه اقتصادی می باشد و توسعه انسانی و آموزش، توجه به توان بالقوه بخش های مختلف اقتصادی، مدیریت توسعه و توسعه مدیریت نوین، فن آوری، نوآوری و توجه به مقوله تولید از سوی حاضرین به عنوان مؤلفه های توسعه معروفی شد.

نظر غالب در این کارگاه بر این بود که سازمانهای غیر دولتی برای این نقش خود باید مدرسی به داشت و فن آوری روز، آموزش، افزایش همسنگی و همکاری و تعاون در تمام سطوح را مدنظر قرار دهند و پیشنهاد شدموارهای در زمینه بازارسازی اقتصادی و نقش سازمانهای جامعه مدنی در این بخش، مورد توجه و بحث قرار گیرد:

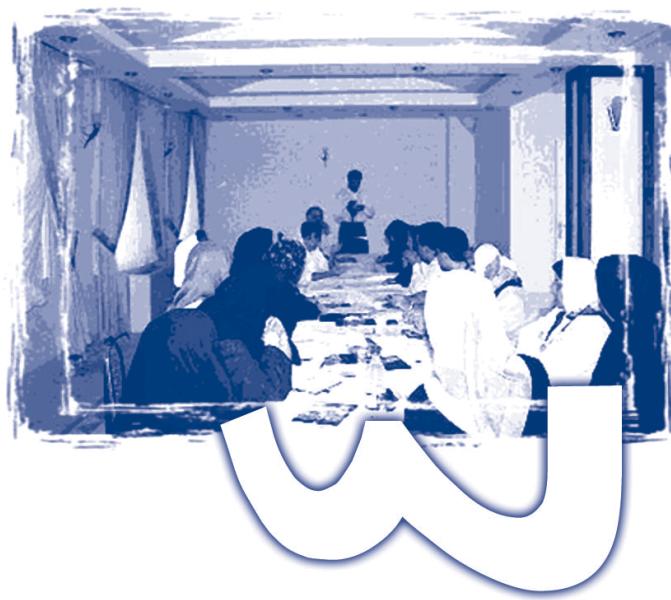
- مشارکت فرآگیر جامعه مدنی در امر تصمیم گیری و اجرای برنامه های توسعه
- تلاش پیگیر در جهت فقر زدایی و اشتغالزایی
- تأکید بر آموزش جهت ارتقای سرمایه های انسانی (باتوجه و بیرونی) گاهی بر کوکان و بنی آموزش نهادهای جامعه مدنی جهت طرفیت سازی سازمانی و مدیریتی
- تقویت شبکه ارتباطات نهادهای جامعه مدنی جهت مبادله تجارب و داشت
- تغییر الگوهای تولید و مصرف نایابدار
- حمایت از رقابت منصفانه و سالم در کسب و کار و تشویق بخش های دولتی و خصوصی و جامعه مدنی به تعاون و همکاری

اتفاق برای صلح

در کارگاه اتفاق برای صلح که با حضور استاد و نمایندگان ۲۰ سازمان غیر دولتی برگزار شد، شرکت کنندگان به تبادل نظر پیرامون تعریف صلح و چگونگی دسترسی به صلح پایدار پرداختند و بهترین برنامه های صلح و روابط صلح امیز را بررسی کردند. در تعریف جامعی که حاضرین در کارگاه ارائه دادند صلح شامل دوری از هر گونه برتری طلبی جنسی، زبانی، مذهبی، ایجاد فرسته های یکسان برای رشد همه جانبه، پذیرش و تحمل آراء دیگران و مسئولیت پذیری در برابر همه می باشد. همایونی دیگر کارگاه با اینکه صلح پایدار زمانی شکل می گیرد که رابطه برابر وجود داشته باشد، گفت: برای ترویج صلح و پایداری آن آموزش و به خصوص آموزش نسل جوان و کودکان نقش اساسی دارد. صلح مفهومی ذهنی است و باید مصادیق آن را شناخت، چراکه اگر مؤلفه های صلح و خشونت را ندانیم، نمی توانیم یک را جایگزین دیگری کنیم. در این کارگاه از آموزش در سطح خانواده، مدرسه و جامعه به عنوان یکی از راه های پیشگیری از جنگ و خشونت باد شد و با اشاره به فعالیت سازمانهای غیر دولتی در زمینه «شورای گسترش صلح در بین کوکان» که یک اقدام ملی برای آموزش فرهنگ صلح در بین کودکان بوده است، پیشنهاد گردید: سازمانهای غیر دولتی در اقدامی وسیع تر گردد امده و با دعوت از سازمانهای بین المللی تشکل بزرگتری را در جهت تکمیل با استقرار صلح در منطقه و جهان ایجاد نمایند.

بیانیه نهایی سمینار بازسازی اجتماعی جامعه ایرانی به نوعی جمع بندی مباحث مطرح شده در کارگاههای سمینار است و با بررسی نقش و مسئولیت سازمانهای جامعه مدنی در رابطه با بحرانهای پیش روی جامعه ایرانی راهکارهای ارائه شده از طرف شرکت کنندگان در همایش را این می کند.

تدوین قوانین

۴- حضور نمایندگان سازمانهای جامعه مدنی براساس اهداف سازمانی و قلمرو فعالیت خود در شوراهای عالی سازمانهای دولتی در جهت ایجاد ضمانت اجرایی اهداف سازمانهای جامعه مدنی

همگرایی و واگرایی در جامعه ایرانی

کارگاه همگرایی و واگرایی یکی از دیگر کارگاههایی بود که به موضوع شکافهای جامعه ایرانی و نحوه برخورد با آنها پرداخت. عمومی که به ایجاد همگرایی و واگرایی می انجامد نیز از جمله دیگر مواردی بود که در این کارگاه مورد توجه قرار گرفت. محمد رضا عاشوری که هدایت این کارگاه را برعهده داشت با جمع بندی نقطه نظرات شرکت کنندگان، شکافهای قومی، نسلی و هویتی را به عنوان مهمترین شکافهای جامعه ایرانی معروفی کرد و از بررسی نوع شکافها، شدت فعالیت و قابلیت تغییرپذیری آنان و ارائه راهکارهای لازم جهت برخورد صحیح با آنها به عنوان برنامه های این کارگاه یاد کرد.

کارشناسان حاضر در کارگاه با تقسیم بندی اجتماعات بشری به «اجتماع» و «جامعه» تفاوت و به طبع آن شکاف را از خصوصیات جوامع و به خصوص جوامع مدنی دانستند و تأکید کردند که جامعه باید این تفاوتها را پذیرید و ظرفیت دربرگزین آنها را داشته باشد. در این کارگاه با اشاره به اینکه در ایران کسی تحلیل نمی کند که این شکافها چگونه بر می شود، بیان شد: دستگاههای متولی حاضر ب پذیرش این تفاوتها نیستند، از سوی دیگر تفکر ایدئولوژیک مانند گزاراد آنچه را که در بر اینمان قرار می گیرد به عنوان یکی از حقایق پذیریم و از این رو در پذیرش نظام گفتگو با مشکل موافق می شویم.

سپس شرکت کنندگان پیرامون هر یک از شکافهای نسلی، قومی و هویتی به تبادل نظر پرداختند و نقش عواملی چون اقتصاد و حاکمیت سیاسی را در تعیین این شکافها بررسی کردند، به اعتقاد آنها حاکمیت سیاسی نقش انکارناپذیری در ایجاد و تعمیق این شکافها دارد و با عدم پذیرش تفاوتها و باورهای متکر، آنها را در شرایط حاد و بحرانی قرار می دهد، در رابطه با عوامل اقتصادی نیز عده ای معتقد بودند که این عامل علاوه بر ایجاد شکافهای عمیق طبقاتی، در غالب کردن شکافهای نسلی، هویتی و قومی نیز تأثیر بسیاری دارد. لیکن به نظر یکی از اساتید حاضر در کارگاه، عامل اقتصادی همیشه به عنوان یک عامل تأثیرگذار در فعل کردن و تعمیق شکافها مطرح نیست. به عنوان مثال در شکاف بین نسل ها این عامل کمترین تأثیر را دارد و ما این شکاف را بیشتر در خانواده های مرغه مشاهده می کنیم. در انتها راهکارهای دست یافتن به همگرایی و جلوگیری از تعمیق و بحران زا گشتن شکافها مورد بررسی شرکت کنندگان در کارگاه قرار گرفت و پیشنهاد شد که ما برای بروز رفت از این شرایط باید ابتدا بر روی «روانشناسی خود» کار کنیم و «فردیت خویش» را بشناسیم و علاوه بر آن نظام باورها و گفتگو را پذیرفته و به باورهای متکر احترام بگذاریم و همچنین جامعه را به سمت پذیرش قواعد یک جامعه دمکراتیک هدایت کنیم. جامعه دمکراتیک بدان معنا که اقلیت و اکثریت به یک نسبت آزاد باشند و فرد در جامعه محوریت داشته باشد.

بازسازی اقتصادی: به سوی توسعه پایدار

در کارگاه «بازسازی اقتصادی» نمایندگان ۲۰ سازمان جامعه مدنی بیش از هر چیز بر استراتژی های

گفت و گو و

بازسازی جریان تصمیم‌گیری

«دستور کار» در پس از تدوین برنامه سه ماهه دوم مرکز برگزار خواهد شد.

گزارش سومین نشست «گفت و گوی اجتماعی»

سومین نشست گفت و گوی اجتماعی با هدف رسیدن به یک تعامل سازنده و مثبت بین سازمانهای

جامعه مدنی و آنس های ملل متعدد در ایران ۲۴ شهریور ۱۳۸۶ برگزار شد.

در این نشست که نمایندگانی از سازمانهای جامعه مدنی و آنس های ملل متعدد در تهران حضور

داشتند، موانع و چالش های موجود برای همکاری شتّرده میان سازمانهای جامعه مدنی و آنس های سازمان ملل متعدد مورد بررسی قرار گرفت و تلاش شد تا راهکارهایی برای تسهیل این

ارتباط میان جامعه مدنی و آنس های ملل کردد.

در این نشست شرکت کنندگان با طبقه بندی موجود برای همکاری آنس های ملل متعدد و

سازمانهای جامعه مدنی ایران به سه سطح «مسائل مربوط به روابط دو جانبه آنس های ملل متعدد و مسائل مربوط به آنس های ملل متعدد» و «مسائل مربوط به روابط دو جانبه آنس های ملل متعدد»

سازمانهای جامعه مدنی ایران به برخی چالش های موجود در هر یک این سطوح پرداختند.

از دید حاضرین مشکلاتی که در درون جامعه سازمانهای جامعه مدنی ایران در رابطه با همکاری با

آنس های ملل متعدد وجود دارد، موارد زیر می باشد.

۱- اشنا نبود سازمانهای جامعه مدنی با فعالیت های آنس های ملل متعدد

۲- نبود اعتماد پنس در برخی سازمانهای جامعه مدنی باجهت برقراری رابطه با آنس های ملل

متعدد

۳- تعریف نشدن گنجایش و محدوده فعالیت سازمانهای جامعه مدنی برای آنس های ملل متعدد

۴- عدم شناسایی توافقی و ظرفیت سازمانهای جامعه مدنی به آنس های ملل متعدد

در رابطه با موانعی که با آنس های ملل متعدد مربوط می شود. موارد زیر از سوی شرکت

کنندگان در جلسه مطرح شد.

۱- نبود شفافیت در برخی آنس های ملل متعدد در ارتباط با سازمانهای جامعه مدنی

۲- شرکت ندادن سازمانهای جامعه مدنی در سطح تصمیم گیری و برنامه ریزی

۳- نبود اطلاع رسانی به موقع در زمینه سیناریوهای بین المللی از سوی آنس های ملل متعدد

۴- پاسخگو نبود برخی آنس های ملل متعدد در مقابل برخی پروژه های ارائه شده از سوی

سازمانهای جامعه مدنی

۵- عدم وجود ارتباطات ارجانیک و تکیه بر ارتباطات شخصی از سوی آنس های ملل متعدد

۶- سنتی بودن نحوه برقراری ارتباط با آنس های ملل متعدد

۷- وجود ذهنیت منفی در آنس های ملل متعدد نسبت به سازمانهای جامعه مدنی ایران مبنی بر

اینکه سازمان ها در برقراری رابطه با آنس های ملل متعدد بدبونی هستند.

همچنین موارد زیر از نظر حاضرین به عنوان موانعی که مربوط به روابط دو جانبه آنس های ملل

متعدد و سازمانهای جامعه مدنی می شود ذکر گردید:

۱- عدم وجود شبكه اطلاع رسانی درین سازمانهای جامعه مدنی و آنس های ملل متعدد

۲- عدم شفافیت در روابط دو جانبه بین سازمانهای جامعه مدنی و آنس های ملل متعدد

در انتهای این نشست راهکارهای زیر جهت تسهیل ارتباط میان سازمانهای جامعه مدنی و آنس های ملل

متعدد بودند:

۱- اطلاع رسانی برنامه های آنس های ملل متعدد از طریق سایت و نشریه مرکز توامندسازی

سازمانهای جامعه مدنی - ۲- ایجاد یانک اطلاعاتی سازمانهای جامعه مدنی به طور موضوعی و با

ارائه اطلاعات لازم درباره اهداف، زمینه های کاری و نحوه فعالیت این سازمان ها

۳- ایجاد یانک اطلاعاتی سازمانهای غیردولتی در رابطه با برنامه ها و طرح های

این سازمان ها netwrkping-NGO KnowlegE

- ۴- ایجاد یانک اطلاعاتی سازمانهای آنس های ملل متعدد با ذکر اهداف، برنامه ها، طرح ها و اطلاعات مربوط به کارشناسان هر آنس و نحوه

برقراری ارتباط با آنها

۵- شرکت دادن شبكه های سازمانهای جامعه مدنی در تصمیم گیری ها و برنامه ریزی های

آنس های ملل متعدد به سازمان های جامعه مدنی بلند مدت (پکساله و پنج ساله) از سوی آنس های

ملل متعدد با اینکه سازمان های جامعه مدنی با همکاری سازمانهای جامعه مدنی از سوی آنس های

ملل متعدد این سازمان های ملل متعدد درین نشست نمایندگان مرکز اطلاعات سازمان

ملل (UNIC)، دفتر کنترل مواد مخدر سازمان ملل (UNDCP)، برنامه جهانی غذا (WFP)،

نمایندگان دفتر عمران سازمان ملل (UNDP)، مؤسسه بازنوی و پیهود زندگی زنان، خانم

نجابی از محک، سیده هادی میرکانی از مؤسسه پیام آفران توسعه پایدار، بهزاد حقیقی از شبكه

سازمانهای غیردولتی زیست محیطی، خانم عفت مومنی از انجمن ورزشی کم توانان ذهنی و

بدنی، آقای خسرو منصوریان از انجمن اسیا ارزش ها و خانم منیر امید قمی از مؤسسه مطالعات و

تحقیقات زنان حضور داشتند.

نشست اول: سازمانهای غیردولتی، اولویت ها، چالش ها:

اولین جلسه از سلسله جلسات «گفتگوی اجتماعی» در مرکز توامندسازی سازمانهای جامعه مدنی برگزار شد. در این جلسه که شرکت کنندگانی از سازمانهای غیردولتی حضور داشتند،

ضرورت گفتگو و فراهم کردن ستر مناسب جهت همکاری سازمانهای جامعه مدنی مورد بحث و بررسی قرار گرفت. شرکت کنندگان در نشست ۳ ساعته مرکز با بررسی شیوه ها و روش های گفتگو

برای طرح مسائل، تعیین اولویت ها و چالش های سازمانهای جامعه مدنی، راه های رسیدن به این مه را دنبال کردند. از جمله مباحث مطرح در نشست گفتگو اولویت ها و چالش های سازمانهای جامعه مدنی و بین المللی و استفاده از تابع

فعالیت هایی که در این زمینه به انجام رسیده است، بود. مشارکت کنندگان در اولین نشست گفتگو اجتماعی «مرکز توامندسازی» موارد زیر را به عنوان مهمترین اولویت ها در حوزه سازمانهای غیردولتی ذکر کردند:

۱- تمیل ثبت و تأییس سازمانهای غیردولتی - ۲- تأمین اعتبار و تجهیز منابع مالی - ۳- جمع آوری نیازمندی های انجام شده در حوزه سازمانهای غیردولتی، به روز کردن این نیازمندی ها و فراهم نمودن امکان دسترسی همه سازمانهای غیردولتی به آن - ۴- ظرفیت سنجی سازمانهای غیردولتی

- ۵- گفتگو و تفاوت بر روی حداقل ها - ۶- تعیین نقش سازمانهای غیردولتی در برنامه چهارم توسعه و بودجه - ۷- برآوردهزی چهت حضور نمایندگان سازمانهای غیردولتی در برخی شوراهای بین المللی و استفاده از این اتفاق برای این اتفاق در جلسه با این این مه که در کار شناسایی چالش ها، باید راهکارهای بروز

رشکت کنندگان در جلسه با این این مه که در کار شناسایی چالش ها، باید راهکارهای بروز رفت از آنها را نیز بررسی کرد. موارد زیر را به عنوان مهمترین چالش های پیش روی سازمانهای غیردولتی مطرح کردند:

برگزاری دومین جلسه از سلسله جلسات گفت و گوی اجتماعی:

دومنین جلسه از سلسله گفت و گوهای اجتماعی با عنوان «گفت و گویین سازمانهای غیردولتی، امکانات و حمایت های دولتی» - ۳- دخالت بیش از اندازه دولت در حوزه غیردولتی، از طریق

کمک های بی بروزی به سازمانهای غیردولتی، تأسیس شوراهای همراهی سازمانهای غیردولتی و NGO سازمان یافته توسعه دولت - ۴- از دست دادن فرستاده، به خصوص در بحث قانون سازمانهای غیردولتی برای چهارم توسعه و عدم وجود

مرجعی برای تعیین نمایندگان سازمانهای غیردولتی خواندن استفاده از تجزیه های دیگر گروه های اجتماعی کشور در پایان شرکت کنندگان با ضروری خواندن اینکه بازیابی مذکوره با دولت - ۶- عدم وجود

مکانیسمی کار برای حضور نمایندگان سازمانهای غیردولتی در همایش ها و اجلاس خارج از دریاچه سبز ایران، مرکز مطالعات زنان، مؤسسه حمایت از اسیب دیدگان اجتماعی، انجمن توسعه توانایی های فردی، دفتر مطالعات عالی بین المللی دانشگاه تهران، انجمن نوآواران، کانون توانایی های فردی، انجمن رشدیه و گروه سبز نوآواران... در این نشست حضور داشتند.

برگزاری دومین جلسه از سلسله جلسات گفت و گوی اجتماعی:

دومنین جلسه از سلسله گفت و گوهای اجتماعی با عنوان «گفت و گویین سازمانهای غیردولتی، دولت و بخش خصوصی» روز ۱۹ شهریور ماه در محل مرکز توامندسازی سازمانهای جامعه مدنی برگزار شد. در اولین جلسه گفت و گویین سازمانهای جامعه مدنی از بخش های

دولتی مرتبط با سازمانهای جامعه مدنی از این دست تأکید کردند. نمایندگانی از

اظهار گفت و گوی اولین محور بحث در جلسه بود. شرکت کنندگان با برگزاری خواص گفت و گو

اظهار کردند که گفت و گو به بازسازی جریان تصمیم گیری، افزایش سرمایه اجتماعی، جلوگیری از ابانت شغفی غیر منطقی مطالبات منجر می شود برای اینکه گفتگو این جلسه شرکت کنندگان با خاطر شنان کردند که این اختصار گفت و گو به علت قدرتمند بودش در کشور در دست وی است. در گفت و گو موثر و پایدار، چند جانبه گردید.

۱- دانایی - ۲- توانایی در صورت عدم هر یک از دو عامل گفتگو عقیم می ماند

با این در گفت و گو باید شرایط برای به رسمیت شناخت طرف مقابل وجود داشته باشد در

گفت و گوهای اجتماعی و وجود ندارد عواملی که موج لکن زبان در گفتگو می شود را باید بر طرف نمود و هیچ یک از طرفین نمی تواند هر چند زمان که خواست پایان دهدنده گفتگو باشد. به همین

جهت شرکت کنندگان خاطر شنان کردند که این اختصار گفت و گو به علت قدرتمند بودش در کشور در دست وی است. در گفت و گو موثر و پایدار، چند جانبه گردید

اصلی اساسی خواهد بود. در ادامه شرکت کنندگان موارد زیر را به عنوان رویکردهایی که پیش از آغاز گفت و گویان هر سه بخش دولت، جامعه مدنی و بخش خصوصی باید مورد توجه قرار گیرد را به شرح ذیل عنوان کردند:

- توانی سرفصل ها و موضوعات قابل طرح در سه حوزه جامعه مدنی، دولت و بخش خصوصی برای گفت و گوی اجتماعی

- توسعه فرهنگ دیالوگ به روش های مختلف - تفاوت بر روی ترمینولوژی موضوع گفت و گو (پیدا کردن زبان مشترک) - اراده برای گفت و گو هم در تصمیم گیری و هم در اجراء - افزایش

جامعیت نمایندگی - شناسایی ابزار موثر گفت و گو - تبیین مسائل قبل از گفت و گو - قاعن کردن گروه سطح گفت و گو در سطح ایده ها، گفت و گو در سطح واقعیتها - به منظور تسهیل در آغاز رایاند گفت و گو

فرو گذاردن عقیده تاریخی و کلورت ها و علم اعتماد و... به منظور تسهیل در آغاز رایاند گفت و گو

گوش شرکت کنندگان از وجود لکن زبان در گفت و گو بین این موضوع که نهادهای دولتی وزن چنانی

برای این سازمانهای غیردولتی مذکور شرکت کنندگان از این موضوع که نهادهای دولتی باز پسرانه کردند.

در این نشست تعیین مکانیسم هایی که کمک به جامعه مدنی، موضوع مالی ۲۲ میلیارد اعتبار برای نهادهای مدنی در بودجه سال ۸۱ و تعیین حلود نظرات از مواردی که می توان به عنوان نموده موضع گفت و گو توقدار، مورد توسعه قرار گرفت. جلسه بعد نشست گفت و گو اجتماعی میان سازمان های جامعه مدنی، دولت و بخش خصوصی به منظور تهیه یک

روی این

ارتباطات، در چارچوب جامعه مبتنی بر اطلاعات گردهم خواهد آمد. در این اجلاس سران دولت‌ها، بعضی خصوصی و جامعه مدنی - در کارهای مسائل مربوط به ارتباطات را بررسی خواهند کرد تا به سمت یک دیدگاه و فهم مشترک نسبت به این تحول بزرگ حرکت کنند. مقدمات برگزاری اجلاس آغاز شده است. اولین کمیته مقدماتی از اول تا پنجم ژوئیه ۲۰۰۲ در ژنو برگزار شد و جلسات اجلاس‌های منطقه‌ای یک پس از دیگر برگزار شد. (کشور مالی در آفریقای جنوبی در ماه می، آنجه از ظواهر بر می‌آید) اراده برای حضور جدی در این عرصه است. در ایران پیشگام این حرکت دولت ایران و داشتگاه علامه طباطبائی است که در چارچوب برنامه‌های و فعالیت‌های علمی «مرکز پژوهش‌های ارتباطات» (وابسته به این داشتگاد و وزارت پست و تلگراف و تلفن) و حمایت «بخش جامعه اطلاعاتی - سازمان آموزی، علمی و فرهنگی ملل متحده (يونسکو)، برنامه‌ای را برای تدوین آینده‌نگری ارتباطی ایران و تکمیل آن به آمادگی دولت برای شرکت در این کفراش جهانی، هماشی علمی در ایران و جامعه اطلاعاتی در سال ۱۴۰۰ را برای برگزاری در روزهای ۲۵، ۲۶ هماشی علمی در ایران و جامعه اطلاعاتی در این هماشی علاوه بر داشتگاه علامه طباطبائی و یونسکو - شورای عالی اطلاع‌رسانی، وزارت علوم، تحقیقات و فن اوری، کمیته ارتباط کمیسیون ملی یونسکو، دفتر مطالعات سیاسی و بین‌المللی وزارت امور خارجه، مرکز مطالعات و تحقیقات رسانه‌های وزارت فرهنگ و رسانه‌دار اسلامی، سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی، معاونت تحقیقات و برنامه‌ریزی سازمان صداوسیما و خبرگزاری جمهوری اسلامی - مشارکت داردند. (برای اطلاع پیشتر در باره هماشی به روزنامه ایران چهارشنبه ششم شهریور ۱۳۸۱ مراجعه نمایند).

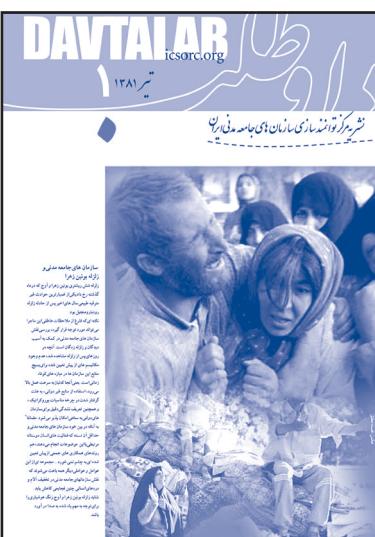
باتوجه به فعالیت زدن گنگ دولت، به نظر می‌رسد در روزهای و ماههای آینده جامعه مدنی ایران نیز بر نامه مشخصی را در این رابطه راحتی نماید. لازم به ذکر است که در اولین اجلاس مقدماتی این کفراش در ژوئن فقط یک مؤسسه غیردولتی ایرانی شرکت داشته است از انجاکه زمان نسبتاً مناسبی در اختیار سازمانهای جامعه مدنی ایران قرار دارد، آنها می‌توانند حضور فعالیتی در این اجلاس داشته باشد. برای اطلاع پیشتر در باره این اجلاس به این سایت مراجعه کنید:

<http://www.itu.int/wsis>

نشست منتخبین سازمانهای غیردولتی زنان برگزار شد

پس از برگزاری کارگاه‌های توافقنامه‌سازی تشکل‌های غیردولتی زنان به صورت ملی در قالب طرح مشترک دفتر امور بانوان وزارت کشور و مرکز امور مشارکت زنان در سال ۸۰-۸۱، اولین نشست منتخبین سازمانهای غیردولتی زنان سراسر کشور توسط دفتر بانوان طی روزهای ۶ و ۷ شهریور ماه در تهران (شهرستان شهریار) برگزار شد.

در این نشست دور روز حاضرین علاوه بر آشنایی با مقاصم، ضرورت و روش‌های مختلف شبکه‌سازی (Networking) (باتأکد بر حوزه‌های تخصصی، حقوقی، اطلاع‌رسانی و اقتصادی بازاریابی در میزگردی باحضور صاحبنظران به بحث و بررسی پیرامون موضوعات فوق پرداختند.

تشکیل ستادهایی اقدام به جمع اوری کمک‌های اعضا و هاداران نموده که در نهایت این کمک‌ها به صورت اقلام موردنیاز مردم مناطق آسیب‌ده و توسط نیروهای داوطلب این گروه به منطقه ارسال و توزیع شد. گزارش‌های مفصل این فعالیت‌ها در جهه سبز ایران موجود است و در نشريات سازمان زیست‌هزارا

از این رو، گروه امدادزمین جبهه سبز ایران آمادگی خود را برای انتقال این تجربیات به سایر سازمانهای غیردولتی اعلام می‌نماید.

با تجدید احترام
سیامک معطری - مدیر عامل

برگزاری کارگاه پروژه نویسی

کارگاه آشنایی با شیوه‌های پروژه‌نویسی «توسط مرکز توافقنامه‌سازی سازمانهای جامعه مدنی ایران طی روزهای ۲۳ و ۲۴ مرداد ماه ۱۳۸۱ در ژنو برگزار شد. باحضور نمایندگان ۳۰ سازمان غیردولتی تهران و شهرستانها در محل سالن مشارکت‌های مردمی پارک نظامی گنجوی برگزار شد.

مراحل تدوین یک پروژه شامل بیان مسئله‌یابی نیاز، هدفهای کلی و اختصاصی، برنامه کار، پیش‌وارزشی، بودجه و چگونگی تداوم پروژه از جمله مواردی است که در این کارگاه بدان پرداخته شد. برای اسناد پیش‌شروع شرکت کنندگان، جزو مهایی از کتاب «راهنمای پروژه‌نویسی برای سازمانهای غیردولتی» نوشته دکتر حسین ملک افضلی در اختیار حاضرین گذاشته شد. مسئولیت تدریس این کارگاه امیر حسین برمکی و سعید نشاط بر عهده داشتند.

اهمیت پروژه‌نویسی برای سازمانهای غیردولتی از آنروز مورد توجه قرار می‌گیرد که امروزه تقریباً تمام سازمانهای غیردولتی جهان از تمهیلات و امکاناتی که سازمانهای اهدافکننده کمک (donors) در اختیارشان می‌گذارند، بهره می‌گیرند و اهدافکننگان کمک‌نیز به ترتیب تخصص‌های گرایش‌های ویژه‌ای یا قطبانی و منابع خود را به برnamه‌ها و خدمات معین اختصاص می‌دهند و چارچوبهای خاص را برای برقراری ارتباط و ارائه کمک در نظر می‌گیرند. از این‌رو «کارگاه آشنایی با شیوه‌های پروژه‌نویسی» گامی مشت در جهت آشنایی هرچه پیشتر اعضا سازمانهای غیردولتی با چارچوبها و قواعد خاص تدوین پروژه می‌باشد.

اجلاس جهانی جامعه اطلاعاتی زنو - آذر ۱۳۸۲

ژنو در مرکز اروپا به زودی میزبان هزاران نفری خواهد بود که برای «آینده

دربی چاپ مطلب «سازمانهای جامعه مدنی و زلزله‌بین‌زهرا» در شماره‌یک داوطلب، یادداشت زن که حاوی اشاره به موانع همکاری سازمانهای غیردولتی در موقع بحران و ارائه اهداف در این زمینه است از سوی سیامک معطری مدیر عامل جبهه سبز ایران به دستگاه در این همکاری و تعامل سازمانهای جامعه مدنی، در این‌له شاهد نقش اقیانی هرچه پیشتر بروزی هرچه باشد.

نشریه محترم داوطلب

عططف به مطلب مندرج در نشریه تیر ماه ۱۳۸۱ در ارتباط با زلزله بوئین‌زهرا اقدامات سازمانهای غیردولتی توجه شمارا به این نکات جلد می‌نماید: همانطور که در نشریه داوطلب نیز اشاره شده موانع اصلی در همکاری سازمانهای غیردولتی در مواقع بروز بحران به شرح زیر می‌باشد:

- ۱- غالب تشکل‌های سازمانهای غیردولتی فاقد مکانیسم و دستور کار از پیش تعیین شده‌ای برای سازماندهی نیروها و همکاری در این زمینه هستند و به تبع آن ساختار و روش برای ارتباط و انسجام این سازمانها در زمان بحران وجود ندارد.
- ۲- مشارکت سازمانهای غیردولتی و نیروهای داوطلب در چنین موقعی برای اکثر سازمانهای دولتی و ذیریط تعريف شده و نامشخص می‌باشد و در بسیاری موارد مراکز دولتی همکاری با این سازمانها را غیر عملی می‌پندازند. نکته‌ای که در این بین به عنوان مسئولیت سنتگین نهادهای مدنی جلوه می‌کند، اعتمادسازی در جامعه به منظور جذب کمک‌های مردمی و ارائه گزارش عملکرد شفاف و دقیق به جامعه است.

در ژوهانسبورگ:

له گذشت.

امید معماریان

کشور مان را درین.

خیلی از بخش های حاضر در سمینار به عنوان فرست مسافتی،
شغلى نگاه می کنند و به جای موضوع اصلی می کوشند. چنان منظمه
از آن بهره برند که این باعث کاهش کیفیت حضور مسئولین دولتی ها و
غیر دولتی شده بود.

• سطح حضور در سمینار بالا بود و در جلسات هنگامی که معاونین
وزیر حضور داشتند اجازه صحبت به کارشناسان داده نمی شد و بنابراین
این غیرهم سطحی حضور در اجلاس که ۱۰ سال بیکبار برگزار می شود
کاسته بود. حضور در اجلاس که مامانه به سمینار به آن پیوستیم،
فرانلی است و اگر بخواهیم یک مامانه به سمینار به آن پیوستیم،
عملی نخواهد بود. کشورهای دیگر سال ها کار می کنند و در
اجلاس تیجه کار خود را مرور می کنند. به علت فقر اطلاعاتی
مسئولین دولتی سازمانهای غیر دولتی از جنگنگی برگزاری این
اجلاس و حتی آنچه قرار است اتفاق یافته ماجلسی در هر آن برگزار
کردیم تجزیات کار و پیشنهادی آنچه ابرای افراد تسمیم کیم و لی
متاسفانه ۷ یا ۸ نفر پیشتر شرکت نکردند.

• حضور دانشگاهیان در این اجلاس بسیار ضعیف و بسیاری از
کسانی که در این اجلاس شرکت کردند نمی دانستند اساساً استان
از چه قرار است. پوشش خبری و اطلاع رسانی نالملکی کنندگان بود
با اینکه ما ابراز تمایل کردیم که خبرهای همایش را روزانه بدون
داشتن هزینه برای رسانه های فرآیند بفرستیم ولی توجهی به آن
نشد. صداوسیما در حمالی که هر کردند با اول وزیر خارجہ اماری کارا
چنینی بار در بخش های خبری نشان داد ولی از مجموعه
رخدادهایی که در این اجلاس جهانی رخ داد خبر چنانی
معنکس نکرد.

• دستگاههای دولتی اقتدار در اداد اطلاعات برای تحقیقات و
پژوهش های ماماساک می کنند که ماطلاعات را ز دیگر
کشورها گرفتیم. بنابراین در حالی که کشورهای دیگر کشته
تحقیقاتی این اجلاس فرستاده بودند اکثر شکل های مادر گیر
کارهای پیشیمانی مثل تئیه و پیزا و هتل و ... بودند. این اجلاس
سرزمین فرسته ها بود. متاسفانه در این زیسته توانتیم بهره
چنانی بریم. در تمام دنیا برای حضور چنین اجلاسی شاخص
سازی می کنند ولی هیچ جای دنیا مکانیزم اعزام افراد به سمینار

ن ژوهانسبورگ چند تن از اعضای تیم غیر دولتی ها در این اجلاس در
دیگر سازمانهای جامعه مدنی و در موسسه مطالعات زنان برگزار شد
این سفر پرداختند. در زیر نیز تصاویری از این اجلاس و حواسی آن که
رگرفت مشاهده می شود.

آموزشی داخلی و بین المللی برای توانمندی سازی
عمل چند نشست نه چندان وسیع به دلیل محدودیت
می از NGOs در سراسر کشور برگزار شد و طی
مالی بین المللی دانشگاه تهران برگزاری
عمل آمد. ناین کمیته، «کمیته موقت ملی
چنانکه از نام این کمیته پیداست «نام موقت» برای
شدید است و این کمیته جلسات خود را برای
بلایت از آنها تشکیل می دهد و در واقع نگاه این
فردی این کمیته را تشکیل دادند، بهره گیری از
هدف کلان بوده است.

کمیته ای با حضور افراد دینفروز که فقط به دلیل
شرکت کردند، خودش یک نوع فیلتر کردن
به پهنه نیست کسانی مثل شما که علاقمند حرکت
در رابطه روی ایجاد روندهای پایدار قانونی صرف

این مسئله را نیز یادآور شود. این نوع حمایت ها به هیچ وجه ناید ناقص استقلال
عمل سازمانهای غیر دولتی کرد. باید خاطر نشان ساخت موضوعی که از
دغدغه های اصلی کمیته بوده، این است که

اعضای سازمانهای غیر دولتی این کمیته با چه مکانیسمی انتخاب شده اند؟

هیچ مکانیسم خاصی وجود نداشته، برخی از افراد که در نشست ضد تبعیض
نزدیک دوربان حضور داشتند براساس انگیزه های شخصی و با هدف ضرورت
فرامه آوردن حضور NGO های ایرانی در نشست های بین المللی این تلاش را
دبیل کردند و این افراد هم چند سازمان فعال را که در جریان آن نشست ها بودند به
این کمیته معروف کردند. هیچ امکان گزینشی برای این کمیته توانتیم بهره
است، جز انگیزه مستتر ک.

این کمیته دقیقاً برای ژوهانسبورگ چه اقدامی انجام داده است؟
ما تاکنون چند نشست پیرامون اجلاس ژوهانسبورگ داشتایم و در این نشست ها
NGO های سراسر کشور را دعوت کردیم و البته همه این اقدامات را باید با توجه
به قیاده های ساختاری و نهادینه از فعالیت های این کمیته در نظر گرفت.

تیجه تلاش چه بود؟
تابه حال حبود NGO ۱ - که ایته حضور آنها نیز هنوز قطعی نیست - که متناسب
با مباحث اجلاس ژوهانسبورگ مانند زنان، جوانان فعالیت می کنند قول همکاری
داده اند. البته تأکید می کنم این انتخابها در شرایط مطلوب که نظر خودمان را هم
تأمین کنند و کاملاً تصادفی و براساس محدودیت های بسیار جدی و شناختی
انجام شده است.

با مباحث اجلاس ژوهانسبورگ متناسب باشد که این انتخابها در شرایط مطلوب
محدودیت های شناختی انجام می شود؟

شما توجه داشته باشید که موضوع سازمانهای غیر دولتی به جامعه مدنی مربوط
می شود و می دانید به دلایل گوناگون در ۱۸ سال گذشته به علت محدودیت های
ضرورت ایجاد ساز و کار قانونی برای مدیریت

بن المی مانند ایران نیست.
● یکی از نکات جالب اجلاس ژوهانسبورگ آن بود که درین ایله
سیاستی پایان سران کشورهایه جای لفظ همیشگی «مسار ان کشورها»
از لفظ «مانعینه کان مر جهان» استفاده کردند. دیگر آن که همه
کشورهای اسلام ممل را به عنوان رهبری کنند و موضوع توسعه پایدار
قول کردند.

یکی اجرای اجلاس برای سازمانهای غیر دولتی، نامید کنندگان بود.
مهم ترین موضوع آن بود که تقاطع های بین امامه های داشته شد و
زمانی برای اجرای تصمیمات مشخص به همین خاطر روز آخر
اجلاس سران صلح سر جهان ظاهرانی ترتیب دادند که پاییز به
شست آنها بر خورد کردند. در بند ۵ یکی از سیاستی پایانه های
فرهنگ از ایله گفت و گوی تمدنها به اشاره گوناگونی
بود. امدادیانه نهایی این موضوع حذف شد که باتالا شهیات ایرانی
و و پر خی از مقامات سازمان ممل درینه نهایی گفت و گوی تمدنها
مجده اضافه شد.

میر آملی قمی مسؤول مرکز مطالعات و تحقیقات زنان:
بسیاری از سازمانهای غیر دولتی حاضر در این اجلاس اسلام را
موضوع توسعه پایدار فعل نبودند، دغدغه مندی عصر مهندی
گذاری در چنین اجلاسی است برخی از شرکت کنندگان در این
اجلاس فاقد دغدغه برای تاثیرگذاری بودند. حقی اگر در این سمینار
افراد مسلط به زبان بین المللی بنشنوی و دغدغه داشته باشند می
توانند تاثیرگذاری بگذرانند. به همین جهت کیفیت حضور گروه های
مستقل از گروه های دولتی بالاتر بوده است هنوز رفت و آمد سازمانهای
غیر دولتی در مقامه با گروه های دیگر از جمله دولتی های سیاستی
بود. دولت پایدار کار توانمندی را سازمانهای غیر دولتی توأم ندند
و اکنون کار دو از اینکه دولت خودش وارد کارهای اجرایی شو باید
پرهیز کند. سخنرانی دکتر ابتکار در اجلاس سران تحسین آمیز و اداره
چند ساعه گزینه ۷۷ توسط معاون ریس جمهور در روزنامه
اجلاس سران بسیار تاثیرگذار بود و بسیاری از زمانه های محلی و
شیکه های تلویزیونی به عنکس این سخنرانی پرداختند.
در این اجلاس برای اولین بار علاوه بر دولت ها، سازمانهای جامعه مدنی
نیز متمدد شدند تا این دستیابی به تقاطع های دلیل تعین شده اقام کنند.

مخالف داخلی و خارجی در گیر این مسئله بسیار مهم نشده بود.
● منظور شما این است که در چهار یا پانچ سال گذشته ناگهان این موضوع
موردن توجه قرار گرفته و احتمالاً اکر اقای خاتمی ریس جمهور نمی شد موضوع
«جامعه مدنی» هم مجال طرح پیدا نمی کرد؟

طرح بحث توسط اقای خاتمی در واقع پاسخگویی به یک نیاز اجتماعی بود. این
بحشی است که جدید است و در صورتی که نهادهای اجرایی مربوط به امور
سازمانهای غیر دولتی را ایجاد نمی کردیم شاید توچی را که اکنون از طرف جامعه
و دستگاههای دیگر بر این سازمانها مشاهده نمی شود کمر نگزت می بود، به هر
حال امیدواریم که توامیم یک ساز و کار قانونی و نهادینه شده برای این مسئله عهده
دار شویم و با تقدیم لایحه سازمانهای غیر دولتی به مجلس بتوانیم این وظیفه را
اجام رسانیم، اما تصور ما این بوده که جهان متنظر نمی ماند تا مخطه های قانونی
را بر طرف کنیم. لذا در شرایط حاضر ما این تلاش را دنبال کردیم تا در حد بضاعت
اندک خودمان، از حضور NGOs در این نشست جهانی حمایت شود.

● آیین دید و گفتمان «راه بندار، جان بندار» یا به تعبیر دیگر «هیآنی» یا به تعبیر
دیگر نگاه که با آسانگیری و سهادی کردند و یا حداقل آن را به تأخیر می اندزاد، برای نهادهای مدنی
و قانونی جلوگیری می کنند و یا حداقل این را به تأخیر می اندزاد، برای نهادهای مدنی
سودمند است؟
البته که نیست، ماتلاشهایی را هم در زمینه نهادینه سازی این اقدامات انجام می دهیم.
● منابع مالی شما چگونه است؟

ما از طریق ارتباطات درون سیستم این منابع را برای نهادهای غیر دولتی جذب
می کیم. بدون این تلاشها حرکت مالی مشکلات زیادی را به همراه خواهد داشت
و در حقیقت ما با یک نگاه حداقلی سعی داریم تا با فراهم آوردن ظرفیت های
قانونی و حمایت های نهادینه شده این اقدامات سامان داده شود.

اجلاس توسعه پایدار

غیردولتی‌ها و آنچه

چندین روز پس از پایان اجلاس
جلسه‌ای که توسط مرکز توامنی
، به شرح دستاوردهای خود از
بر روی سایت‌های اینترنتی قرار

بهره‌گیری از ظرفیت‌های علمی و
NGOs بوده است، که بر این اساس
امکانات و عدم دسترسی ما به برخی
آن نشست‌ها با مرکز مطالعات
دوره‌های آموزشی هم‌هانگی به
توامنی‌سازی NGOs است. هم
رسیدن به شرایط پایدار تعریف
شکل‌گیری نهادهای قانونی و ح
کمیته و همه افرادی که با انجیزه
امکانات موجود برای رسیدن به
انگیرهای شخصی درین کمیته
برای جذب منابع مالی می‌باشد؟ آیا
نهادهای مدنی هستند، انرژی خود
کنند؟

بینید! اگر این نهاد فعالیت نمی‌کر
یک نهاد خودجوش مردمی است
[Volunteer] آیا به کمیته‌ای که تو
خودجوش مردمی اطلاق کرد؟
دقیقاً! له! چون من مسائل را در
دستگاههای اجرایی - که منابع
منابع مالی به توامنی‌سازی NGOs
کمیته تلاش کرد با بخش‌های معه
آنها را متوجه این امر مهم کرد و بتا

ظرفیت‌های سازمانهای جامعه مدنی ایران می‌باشد. فراموش شدگی موضوع آکاساری ملی توامنی‌سازی‌ها و غیره و عدم بسترسازی مناسب برای ترویج موضوع بسیار مهم توامنی‌سازی‌پایدار، در این فر صت بسیار مهم زمانی، فقیدان دیدو چشم انتاز مناسب نزد رسانه‌های جمعی به خصوص رسانه‌های در انگاسار زیبایی

مختلف این رویداد جهانی، فر صت بسیار مناسب کشور، قرق منابع اطلاعاتی در میان سازمانهای جامعه مدنی برای تهیه گزارش‌های ملی، عدم آشنایی با دیاتی سمتیارهای جهانی و... از جمله دیگر مواردی است که بسته بر شمار آن می‌توان افزود. با وجود این می‌توان با بررسی واقع‌ینهای آنچه در این رخداد جهانی موردن توجه قرار گرفت، درس‌های ارزنده‌ای گرفت. درس‌های که می‌توان با استفاده از آن در فر صت های بعدی به راحت‌هزینه‌های کمتری ترن داد.

۴ درست چند روز پس از باز کشتم نمایندگان سازمانهای غیر دولتی از این اجلاس جلسه‌ای به حضور جمعی از سازمانهای غیر دولتی و این افراد توامنی‌سازی مرکز توامنی‌سازی سازمانهای جامعه مدنی و مرکز مطالعات زنان در محل مرکز مطالعات زنان و در تاریخ هجدهم شهریور ماه برگزار شد. سیامک معطری از جمهوری اسلامی ایران و نیز امدادی قی از مرکز مطالعات زنان (که اولی با حمایت مالی سازمان محیط زیست و دوم به اینه شخصی درین سمتیار حاضر و دند) به شرح برخی نکات مهم در این اجلاس پرداخته که برای جلوگیری از اطناب کلام گزیده‌هایی از این جلسه سه ساعت برای این شماره داوطلب در اختیار خوانندگان دقیق قرار می‌گیرد. گزیده‌هایی که می‌توانند زایه های از این اجلاس را تصویر کنند.

دکتر معطری از جمهه سیز ایران:

تأثیر جامعه مدنی جهانی در تابع این اجلاس اندک بود. تأثیر سازمانهای غیر دولتی کشورمان به تبع آن ناچیز تر. نحوه دستیابی به اطلاعات برای حضور قوی سازمانهای غیر دولتی در این سیناریو ناچیز کنندویی توجیه می‌شود. می‌تواند موضع «سترسی» به اطلاعات برای شهر و ندان و سازمانهای غیر دولتی مشهود بود. با توجه به کیفیت حضور مسئولین دولتی و غیر دولتی هایی پرسش پدید می‌آید که در چنین سمتیارهایی چقدر احساس تعلق اجتماعی به

۱- اجلاس جهانی توسعه پایدار که در شهر روهانسیور گ باحضور پیش از ۰۰۰۰۰۶۹ شهر از سراسر دنیا ۲۴ آگوست تا ۴ سپتامبر گزار شد، برخلاف اجلاس برگزار شده در ریو ۱۹۹۲، امیلواری جدیدی در میان فضایان اجتماعی که برای نجات زمین تلاش می‌کند، ایجاد نکرد. این امر به دلایل زیادی صورت گرفت که از جمله مهم‌ترین آن می‌توان به قتلان عزم جانی در کشورهای توسعه پایه برای پایان بخشیدن به قرق و محرومیت‌های موجود در کشورهای غیر پایار حل توسعه و نیز عدم وجود اراده منسجم و برنامه مشخص درین کشورهای در حال توسعه برای پیشبرد اهداف اجلاس اشاره کرد. به نوعی که حتی در ازیزی اینچه از کنفرانس ریو به این سواری به شناقت روش چنانی دیده نمی‌شود و چه بسادر برخی حوزه‌های پسرفت های چشمگیری نیز به چشم می‌خورد.

۲- از کشور مافو گروه در این اجلاس شرکت کردند: بخش دولتی و بخش غیر دولتی. بخش غیر دولتی حاضر در این اجلاس خود را بخش های متوجه تشکیل می‌شد. قسمتی از این گروه توامنی‌سازی از گانهای دولتی حیاتی مالی شدنده (ماندوزارت کشور، سازمان حفاظت محیط‌زیست و...) بخشی دیگر توامنی‌سازی از این گروه توامنی‌سازی دوایتی موردن حمایت قرار گرفتند و به این اجلاس اعزام شدند. از این ۳ نماینده توامنی‌سازی از کنفرانس صنعت ایران (یک جمیع از ۴ نفره نیز به صورت تور شصی برای حضور در این اجلاس اقلام کردند. جمعی از اعضای سازمانهای غیر دولتی شرکت کردند. خفاظت از محیط‌زیست به این اجلاس اعزام شوندند آخرين ساعات ياز سفر بازمانند با هزینه شخصی راه سفر در پیش گرفتند. آنچه از طواهر امر بر می‌اید از تلاش‌های خوبی مهدکه بانمای نگاری و... موقعی می‌شوند دستخطی از ریس جمهوری برای این سوال را برای همگان اعزامی غیر دولتی توامنی‌سازی دیگر نند. واين سوال را برای همگان باقی می‌گذارند که چنین بی نظمی و فشار آوردن به کسانی که از قبل مهای سفر شاهد اند چه توجیهی دارد؟ با این حال آنان هم که اعزام ششند ۳ یا ۴ روز او را که به اجلاس غیر دولتی ها اختصاص داشت را از دست دادند.

۳- از یاری دستگاههای دولتی و حضور غیر دولتی هادر این اجلاس و تابع و دستاوردهای هر گروه از این اجلاس مهم فرقی فراخ می‌خواهد. اما آنچه از میان شواهد و داده های موجود به چشم می خوردنا آشناي و قتلان عزم جانی در برخی از دستگاههای ای استفاده از توامنی و

گفتگو با دکتر الهه کولاوی نماینده مجلس

به بیانه تشكیل «کمیته موقت ملی توامنی‌سازی سازمانهای غیر دولتی» در آستانه اجلاس روهانسیور گ (Rio + ۱۰)

همه چیز کاملاً اتفاقی بود!

خانم دکتر چطور شد شما به فکر حمایت از سازمانهای غیر دولتی اتفاقد؟

نظره نه اینجا بعد از کنفرانس جهانی تعییض تزادی شکل گرفت. بعد از کنفرانس جهانی تعییض تزادی در دوریان این واقعیت که سازمانهای غیر دولتی در عرصه ایستاده اند که تنش و نفوذ عمیق تری برخوردار می‌شوند، آشکار گردید. البته حدود سه دهه است که این سازمانها نقش فزاینده‌ای در تحولات بین المللی پذیرا شده اند که متأسفانه به دلیل نویا و نورس بودن آنها در جامعه ماز این فر صت خوب استفاده نشده است. در این اجلاس مانند دیگر نشسته های جهانی سازمان ملل فضای بسیار مناسبی برای تبادل نظر ملت ها از طریق سازمانهای غیر دولتی فراهم شد که به ویژه با توجه به فضای ضد تعییض تزادی موجود در این کنفرانس، اثرات آن چشمگیر بود. واقعیت این است که در کار همه نشسته های جهانی حضور NGOs چشمیت مناسبی برای گفت و گوی میان مردم جهان بدون مداخلات دولتی و حکومتی فراهم کرده است. بعد از بازگشت از دوریان دو نفر از نماینده کان مجلس (بنده و خانم حقیقت جو) نماینده کانی از وزارت کشور و وزارت خارجه و نماینده کانی از چند سازمان غیر دولتی نشسته های منظم و مستمری را برای حضور و بررسی راههای توامنی‌سازی سازمانهای غیر دولتی و امداده سازی آنها برای حضور در جوامع بین المللی تشكیل دادیم. در جریان این نشست ها محور اصلی مباحث

ارتباط‌پرای ارتفاع

ترجمه: مسعود مختاری

ارتفاع دهنده، اتفاقات و اتحادیه‌های دارای کارکرد خاص ایجاد نمایند و برای مقابله با مشکلات مشابه از سازمانهایی که دارای مشترکاتی هستند، کمک بگیرند.
۲- باید توجه داشت که یک شبکه دقیقاً نقطه مقابل یک «هرم» است و بهترین کارایی و قدری در آن می‌تواند ظاهر شود که «ساختار طبقاتی» و سلسله مراتبی نداشته باشد. در شرایط آرمانی، شبکه باید در گروه‌نده فرادو و گروههایی باشد که همگن در یک حوزه تخصصی فعالیت می‌کنند. اگر اینکه نیز نباشد باید در اعضا یک شبکه تمایل به همکاری به عنوان اعضای برابر یک گروه وجود داشته باشد. مراکز هماهنگی و شبکه‌ها غالباً برای تسهیل عملیات و تضییق برقراری خطوط ارتباطی تشکیل می‌شوند. باید مراقب بود تا این مراکز فقط کار هماهنگی انجام داده و به تحمیل نظرات خود به اعضا نپردازند.
برنامه‌ریزی متمرک در شبکه‌ها برخلاف آنچه در نظامهای اقتصادی شایع است، به افزایش قابلیت‌ها و توانایی‌های شبکه‌های نامی انجامد.

آنچه در تعامل برابر میان اعضا مختلف یک شبکه از همیت فوق العاده برخوردار است، نحوه مواجهه سازمانهای قوی و ضعیف در تصمیم‌گیری هاست. در یک شبکه موقع سازمانهای قوی عضو شبکه تمایل طبیعی خود در هدایت و رهبری شبکه را طوری محدود می‌کنند تا سازمانهای کوچکتر بتوانند بر ترس و ضعف اعتماد به نفس خود غلبه کرده و نظر انشان را بین کنند.

این موضوع یک مفهوم انتزاعی نیست، چراکه هر سازمان از گروهی از انسانها تشکیل شده که ممکن است مشی محافظه‌کارانه پیشه سازند و یا بر عکس عقایدشان را با جسارت بین کنند. رفتار اعضا قوی یک شبکه می‌تواند کیفیت تأثیرگذاری اعضایی را ضعف را از خود متأثر کند.

۳- به لحاظ شکلی «شبکه» یک «سازمان با شعبه‌های متعدد» نیست، بلکه شبکه شامل جمعی از سازمانهای متقاضوت و مجزاست که هر یکی زندگی و حیات خود را درند و هر گاه لازم باشد، با هم ارتباط برقرار کرده و اطلاعات و خدمات را میان خود مبارله می‌کنند. شاید به همین دلیل است که شبکه نیازی به رئیس، مدیر دفتر یا اساسنامه ندارد. یک هماهنگی کننده (دائم یا دورانی) می‌تواند جانشین رئیس یا مدیر شود. اینترت می‌تواند جایگزین دفتر شود و فلسفه وجودی، ارزشها و معیارهای مشترک می‌تواند جایگزین یک اساسنامه مکتب باشد. این افزایش توانایی، ارزشها و مشترکی که لازم نیست دارای دیدگاه‌های مشابه در همه مسائل باشند یا از راهبردهای متشترکی تبعیت و پیروی کنند. اتفاق نظر پیرامون یک راهبرد یا هدف مشترک یا موضوع مشخص می‌تواند کفایت کند [...] به همین جهت سازمانهای مستقل و غیروابسته استعداد زیادی برای تشکیل شبکه دارند.

۴- سازمانهای عضو یک شبکه به آن رهبر که به آنان امر و نهی کند و همه مسائل را بهتر از دیگران بدانند، نیازی ندارند.

از طرف دیگر شبکه باید مشکل از سازمانهایی باشد که با اراده و اختیار خود گردهم آمده و تعلق به شبکه را برای خود مفید و یا حداقل جذاب و سرگرم کننده می‌دانند. در غیر این صورت آنچه مان آن را «شبکه» می‌نامیم. چیزی جز مجموعه‌ای از نشانی و اسمها نخواهد بود.

۵- سازمانهای عضو شبکه باید مراقب باشد. چراکه بعضی گروه‌ها تمایل دارند فقط به منظور پیشبرد منافع خود و استفاده از این شبکه، نام خود را در لیست آدرس‌های پست الکترونیکی و متابع اطلاعاتی شبکه ثبت کنند. به همین جهت قبل از پیوستن سازمانهای به شبکه پرسیدن چند سوال ساده مانند «سازمان شما چه کاری انجام می‌دهد؟ [...] راه حل خوبی خواهد بود. اگر سازمانی قادر به پاسخگویی اینکه نهاد شناسی نباشد، بذریقت آن در شبکه چنان معقول نخواهد بود. وقتی قرار است شبکه چیزی بیش از یک منبع اطلاعات باشد، وجود یک بانک اطلاعاتی کامل از جمله ضروریات است.

و در نهایت وجود یک سیاهه کامل و منسجم و روزآمد در یک شبکه، به اعضا کمک خواهد کرد تا اطلاع از ظرفیت‌های یکدیگر، بتوانند در پژوهش‌هایی که به مهارت و تخصصی ویژه نیاز دارند، شریک پیدا کنند و البته در برابر حوادث به وجود آمده و اکشن نشان دهند.

موضوع «شبکه» و «شبکه‌سازی» یکی از موضوعاتی است که در چند سال گذشته اندک اندک در حوزه سازمانهای جامعه مدنی مورد توجه قرار گرفته است. این میل هر چند حاکی از علاقه این سازمانهای به ایجاد ارتباط و بهره‌گیری از هم‌افزایی (synergy) ارتباطات شبکه‌ای است، اما اگر نیم‌نگاهی بر تجربیات گذشته، الگوهای رایج و ادبیات موسوم این واژه در سطح ملی و بین‌المللی نداشته باشد، به تابیخ مطلوبی دست پیدا نخواهد کرد. افزایش ادبیات مکتب و شفاف کردن زوایای این مهم می‌تواند گام مؤثری در این راه باشد. آنچه در زیر می‌آید مقاله‌ای است کوتاه که به بررسی ویژگی‌های یک «شبکه» می‌پردازد.

یک تار عنکبوت، یک رشته نخ و یک رشته سیم می‌راد نظر بگیرد، مشاهده خواهد کرد که هر یک از اینها به تهایی سیست و دارای کاربرد و کارایی محدودی هستند. در حالی که اگر همین عناصر سیست در ساختاری مورد استفاده قرار گیرند قدرت زیادی می‌یابند و تو ان انجام کارهای بسیاری پیدا می‌کنند. مثل چند تار عنکبوت سیست، شبکه‌ای محکم را تشکیل خواهند داد. همان‌چندین رشته نخ، پارچه‌ای می‌سازند و چندین رشته سیم وقی در ساخت یک مدار به کار گرفته می‌شوند، قدرت زیادی از خود به نمایش می‌گذارند. این افزایش توانایی و کارایی، «اساس» هر شبکه است.

طی چند سال گذشته اصطلاح «ایجاد شبکه» در زبان سازمانهای غیردولتی مکز و شرق اروپا CEE's NGOs رواج بسیاری یافته است. یکی از دلایل این رواج تاحدی به جهت میل طبیعی انسانها و سازمانهای جهت سازمانهای غیردولتی است. اما به دلایل دیگری نیز می‌توان اشاره کرد. یکی از این دلایل اولویتی است که سازمانهای بین‌المللی و بنیادهای غربی در کمک‌رسانی به شبکه‌ها قائل هستند. شاید به همین جهت سازمانهای غیردولتی امروز به این فکر می‌کنند که شبکه و شبکه‌سازی چه امکانات و موقعیت‌هایی را می‌تواند برای آنها بیافریند.

با این وجود با همه تلاش‌هایی که در این زمینه انجام شده، هنوز هم به نظر می‌رسد تاحد زیادی در گفهوم «شبکه‌سازی» دشوار است. چراکه شبکه‌ها طیف وسیعی از «یک مکالمه ساده» تا «ارائه ابتکارات بزرگ» را می‌توانند در گیرند.

اما تعریفی که من در این مقاله از «شبکه‌سازی» ارائه می‌کنم «مبادله اطلاعات یا خدمات میان افراد، گروه‌ها، نهادها و... در سطوح محلی، ملی و بین‌المللی و... است». مادر سالهای گذشته بالشکال مختلفی از شبکه‌ها، اعم از کوچک و بزرگ، دائم و موقتی، دارای منافع متقابل و یا استثماری و صوری و واقعی برخوردار کردند.

۱- شبکه‌ها در صورتی می‌توانند عملکرد مناسب و سودمند داشته باشند که بیش از هر چیز «هدف» و «مقصد» مشخصی را برای خود انتخاب کرده باشند. اینکه برخی سازمان‌ها شبکه ایجاد کنند، در نهایت جز «اتفاق و وقت» سوددیگری عاید سازمانهای غیردولتی نخواهد کرد. چراکه ایجاد شبکه برای این سازمانها وقی سودمند است که آنها بتوانند در سایه مناسبات تعریف شده شبکه‌ای و در تعامل با یکدیگر سطح دانسته‌هایشان را

از ریو ۱۹۹۲ تا زوهانسبورگ ۲۰۰۲

مهندس بهزاد حقیقی

مشکلات مربوط به توسعه و محیط زیست را حل نماید اما همه باهم و در مشارکتی جهانی برای توسعه پایدار می توان به این هم دست یافته. دستور کار ۲۱ مسائل اضطراری امروز بازار گویی کند و حل آن آماده کردن جهان برای رویارویی با چالش های قرن است. این سند توانیقی است بین کلیه کشورهای جهان در بالاترین سطح ممکن برای همکاری و تعاون در زمینه توسعه و محیط زیست و اجرای آن در درجه اول بر عهده دولت هاست.

آماده سازی برای زوهانسبورگ

از دو سال پیش تعداد زیادی اجلاس مختلف ای جهت آماده سازی اجلاس زوهانسبورگ در تمامی نقاط جهان برگزار گردید. همچنین چهار اجلاس جهانی وظیفه هدایت و پیکارچه سازی تابع اجلاس های منطقه ای را بر عهده داشتند تقریباً در تمامی اجلاس های مختلف ای و جهانی نمایندگان از بخش دولتی و غیر دولتی از ایران شرکت کرده و سعی در این فایده نقش خود به عنوان نمایندگانی از کشور عزیز مان ایران نمودند. شرکت نمایندگانی از سازمانهای غیر دولتی مانند جبهه سبز ایران، حامیان اندیشه سبز و Genesta امداده سازی Precom پیش متفقه ای جنوب شرق آسیا که ایران نیز در این بخش طبقه بندی شده است برای نخستین بار در این سطح گسترده صورت گرفته و نویز روزهای مو切ت آمیزی را برای جامعه منطقه در حال رشد کشور را دارد. همچنین حضور نمایندگان جبهه سبز ایران در اجلاس های جهانی آماده سازی ۳ در نویورک و آماده سازی ۴ در بالی انلونزی نیز سیار حائز اهمیت است.

چهارمین اجلاس آماده سازی جهانی که در بالی برگزار گردید مهمترین اجلاس پیش از زوهانسبورگ نامیله دشت چرا که سند نهایی جهت ارائه به زوهانسبورگ در بالی بسته است (۱۳۸۱ خرداد ۱۳۸۰). در اجلاس بالی که در سطح وزرا و با شرکت پیش از ۷ و زیر از کشورهای مختلف برگزار گردید موضوعات حساس که بالغ بر ۲۰ براکت بود در غالب گروههای نتماس بررسی شده و در پایان کار گروههای تماس حلو ۰۰ براکت مورد تفاوت قرار گرفت. براکت های باقیمانده شامل مهمترین اصول مورد نظر گروه ۷۷ و مباحث حیاتی و سیاست مذکورات بودند که مهمترین آنها:

- اصل مسوولیت مشترک و مقاومات (اصل ۷ ریو) که حداقل مبنای تقسیم مسوولیت های بدل عدالت را باشد
- تعیین اهداف (Targets) (معن موادری چون قدر زدایی، هدفهای موردن تاکید اینهایه هزاره فریاد کاهش گر سگی)، دسترسی به آب سالم، بهدو و ضعیت مسکن و نظری آن، تعیین استراتژی کشورهای ۲۰۰۴
- اصلاح ساختار تولید و مصرف با کنترل پیامد بر منابع طبیعی، ارایه منابع مالی و کمکهای فنی و تکنولوژیک به کشورهای در حال توسعه به ویژه دیوارگرهای فعل نهم (Means of implementation)
- تعیین برنامه های Programme of Workplan of Action که کشورهای توسعه یافته را متعهد به نمایندگان کنک بر کشورهای در حال توسعه برای رسیدن به توسعه پایدار می نمایند.

- مباحث مربوط به حقوق بشر و ارتباط آن با محیط زیست coupling-De, efficiency-eco, Life cycle Approach
- ارایه اطلاعات به صورت شفاف و بلوون تعیض نسبت به فرآیند مصرف
- ارائه انرژی های متوجه به مصرف کنندگان
- GEF، مکانیزم مالی کنفرانسیون یا بان زدایی و تامین منابع مالی جدید مربوط به پیامدهای زیست محیطی
- مباحث جهانی شدن و وارتیات آن با خصوص

اینها را واقع مهمنی موضعات بحث برانگیزی جامعه بشری اند که کشورهای جهان هر کدام بر اساس دیدگاه و منافع خود به آن نگریسته و اختلاف نظر بر روى آنها تعین تکلیف نهایی را بر عهده اجلاس زوهانسبورگ نهاد.

زوهانسبورگ؛ هیاهویی برای هیچ

ترجمه: قاسم طولانی

زوهانسبورگ گرد هم آمده بودند و تلاش می کردند به دیدگاهی مشترک درباره مهمترین مشکلات زمین دست یافتند. این بار نیز سازمانهای تجارت جهانی (شخص) و سیاست های آن به مهمترین سوژه برای انتقاد ها و مخالفتها سازمانهای غیر دولتی جهان تبدیل شده بود. نمایندگان سازمانهای غیر دولتی بر این اعتقاد بودند که سازمانهای تجارت جهانی هیچ کوئه توجهی به مسائل زیست محیطی و همین طور مشکلات پیش روی کشورهای قبیر و در حال توسعه نمی کنند. نمایندگان سازمانهای غیر دولتی با تنویر دیدگاهها و نقطه نظرات خود تلاش می کردند نمایندگان دولتها را در جریان این دیدگاهها قرار دهند. به هر حال صرف نظر از تلاش جمیع نمایندگان سازمانهای غیر دولتی در اجلاس زوهانسبورگ این اجلاس توانتست اهداف در نظر گرفته شده را برآورده سازد. برخی از مسئولان سازمان ملل به این تیجه رسیده اند که اصول اجلاس های این چنین عظیم نمی تواند انتظارات فزانده مردم و افکار عمومی را برآورده سازد. از این رو شاید اجلاس زوهانسبورگ آخرین اجلاس در نوع خود باشد.

عوامل و فاکتورهای را که برای مبارزه با فقر در سطح جهان بسیار تاثیرگذار هستند بی اثر سازند.

شرکت کنندگان در کنفرانس زوهانسبورگ و به ویژه نمایندگان دولتهاي جهان به گونه ای رفتار میکردند که گویا هیچ مشکل

جای در جهان وجود ندارد. جو حاکم بر اجلاس زوهانسبورگ به گونه ای بود که گویا ممکن است این واقعیت تلاع را فراموش کرده اند

که اغلب اهداف تنویر شده در جریان اجلاس (ریو)

۱۹۹۲ یعنی عملی نشده است. در حالی که دستاوردهای اجلاس پیروز به دست فراموشی سپرده شده است. نمایندگان

کشورهای جهان در زوهانسبورگ بیشتر تحت تأثیر شرایط سیاسی حاکم بر جهان قرار گرفته بودند. بحث های مطرح شده در باره «جنگ با تروریسم» همه چیز را در زوهانسبورگ تحت

الشعاع خود قرار داده بود. در این میان نمایندگان سازمانهای غیر دولتی (سخنده تلاش

می کرند، اجلاس زوهانسبورگ را به مسیر صحیح هدایت کنند. آنها که در محلی در خارج از محل برگزاری اجلاس

داده از صفحه اول دست یافته و بدین ترتیب حتی از کمک های توسعه نیز بی نیاز شوند. اما در این مرور شاهد کم کاری در سطح مختلاف هستیم.

در واقع کشورهای شمالی به این سادگی ها حاضر نمی شوند، از منافع اقتصادی خود به نفع مبارزه با قدر دست بردازند. در

حالی که اغلب کشورهای جنوبی بتوانند به بازارهای آنها دسترسی داشته باشند. در حالی که سازمان تجارت جهانی همچنان از

کشورهای در حال توسعه میخواهد که کلیه موانع تجاری را حذف کرده و پرداخت یارانه را به صفر بساند. کشورهای صنعتی جهان همواره مقادیر سیاری به عنوان یارانه به تولید کنندگان داخلی به ویژه در بخش کشاورزی مهیا می باشند.

اگر شمالی هایه این در کلیل ایند که افزایش قرق و مشکلات اقتصادی و اجتماعی پاکشورهای قبیر حق در کوهه ملت منافع آنها را به شدت تهدید میکند، به زودی دست به کار شده و بسیار

جادی تراز پیش برای مبارزه با قرق خواهند کوشید. اما متساقن آنها تاکنون تنها به شعار دادن و انجام حرکت های نمادین بسنده کرده اند. از این نظر اجلاس توسعه پایدار در زوهانسبورگ اقیرتای

جنوبی توانتست به اهداف از پیش تعیین شده دست باید. در مورد مسائلی چون راینه کمک های فنی به کشورهای جنوبی و انتقال تکنولوژی به این کشورها تیجه مشخصی حاصل نشد.

حال آنکه این موارد در عرصه مبارزه با قرق در جهان بسیار اهمیت دار به نظر میرسد کشورهای صنعتی جهان تلاش می کنند تام

Sustainable Development

An Introduction to a Rights-based Approach in the Process of

Saeid Neshat
saeidneshat@yahoo.com

Colonialism, neo-colonialism, apartheid, all forms of racism and racial discrimination, foreign domination and occupation, aggression and threats against national sovereignty, nationality and territorial integrity and threats of war would contribute to the establishment of circumstances propitious to the development of a great part of mankind.

Based on these concepts, a rights-based approach to development can be defined as a "conceptual and holistic framework for the peaceful process of human development through a meaningful participation that is normatively based on international human rights standards and operationally directed to promoting and protecting human rights".

In this approach, people have their own equal rights. However, there is a strong belief that these rights should be realized by states while recognizing the fact that these rights can only be reached by empowerment of citizens, and empowerment can be reached through participation. Therefore, massive participation of people

In 1996, the Declaration on the Right to Development was adopted by the United Nations General Assembly (resolution 41/128 of 4 December 1986) in which the "right to development" has been considered as an inalienable human right by virtue of which every human person and all peoples are entitled to participate in, contribute to, and enjoy economic, social, cultural and political development, in which all human rights and fundamental freedoms can be fully realized. This was the first time that United Nations took a formal position towards development based on a rights-based approach. In the introductory paragraphs of this significant declaration, there are five important points that refer to main concepts of a rights-based approach in the process of development:

- The right to development is an inalienable human right and that equality of opportunity for development is a prerogative both of nations and of individuals who make up nations;
- The human person is the central subject of the development process and that development policy should therefore make the human being the main participant and beneficiary of development;
- Active, free and meaningful participation of all individuals in the process of development;
- International peace and security are essential elements for the realization of the right to development;

in the process of development can be regarded as a main feature in a "rights-based approach to sustainable development".

Let's compare the rights-based approach with another approach that is based on needs, i.e. "a needs-based approach" that can be defined as a system that is oriented towards "outcome", with a focus on meeting needs based on charity solutions. It seems that this approach is not enough, since it is not a human-oriented approach to the development. While, the rights-based approach recognizes that all citizens have their defined rights and they are not just objects of development. They are not subjects of charity and charity is insufficient to realize people's full potential. Charity limits the people as objects of development, rather than active participants in the development of their country. People should be empowered to make decisions about their own lives, and special attention should be paid to the most marginalized and excluded people in the society so that they may also have their equal rights. Let's quote from the UN Secretary-General who talked about rights-based approach to development in these words: "A rights based approach to development describes situations not simply in terms of human needs, or of developmental requirements, but in terms of society's obligations to respond to the inalienable rights of individuals, empowers people to demand justice as a right, not as charity, and gives communities a moral basis from which to claim international assistance when needed" (UN 1998: paragraphss 173 and 174).

For instance, consider the issue of eradication of poverty. In a rights-based approach, the poverty is fought not only through a process of economic growth, but also by promoting the fundamental freedoms of people and expanding their choices and capabilities. Here, the economic growth should be an equitable and sustainable process and it should promote human rights. This demands a form of "good governance" based on transparency and accountability. It is clear that a distinctive feature of a rights-based approach is its legal foundation. Since this is the law that can guarantee human rights promotion and therefore, the legal tools and institutions (laws, the judiciary and also the principle of rule of law) are means to secure freedoms and in another term, the human development. However, in a needs-based approach, meeting needs, final goals and outcome are more important than empowerment of those in needs. The charity is the driving motivation and the solutions - that are mostly narrow sectoral projects - are focused on manifestation of problems and immediate causes of problems rather than the root causes. Therefore, they involve social context with little emphasis on policies, and at the end, there are "positive" reports that show how much the situation has improved without a look at those who have been reached out. Sometimes, the needs approach has been called "a growth-based model" since it promises advancement and quality of life for many, it also leaves out many more.

This should not be forgotten that civil society has a responsive role to demand accountability and transparency in governance institutions in the process of sustainable development. Therefore, the civil society can be a one of major actors of development, and has a defined role since in a rights-based approach the development should take place in a participatory process. Also non-state actors, including corporations and voluntary agencies have equal responsibility with the state for the promotion and protection of human rights.

Let's hope that the Iranian civil society, in its endeavors for realizing sustainable development in the country as well as in its follow-up activities for WSSD, pays due attention to the rights-based approaches in and finds best ways for participation and empowerment of people within development agendas.

سازمانهای غیردولتی مجارستان و ارتباط با جامعه سیاسی:

کام
پیشگاه

بسوی راهی مطمئن

ترجمه: عسل فامیلی

انجام می‌دهند، معرفی شده است.

با وجود این تعریف و آزادی عمل موجود در آن - به علت کلی بودن - در انتخابات محلی سال ۱۹۹۸ حرکت‌های که را آن کاندیداهای جامعه مدنی برای به دست آوردن موقیع سیاسی تلاش می‌کردند به نحو چشمگیری مشاهده شد. سیاری این اختلاط و اغتشاش بین جامعه مدنی و حوزه سیاسی را مربوط به تأسیس جایی به نام «اتاق مدنی» (Civil Chamber) توسط سیاستمداران و رهبران سازمانهای غیردولتی می‌دانند.

هر چند سیاری معتقد‌نداز آنچه که حکومت هنوز یک حامی کلیدی و مهم برای این سازمانها به شمار می‌آید، اکثر سازمانهای غیردولتی نیازمند توسعه روابط خود با حکومت و ناجاراً بآبادی سیاست و سیاستمداران هستند.

تشکیل گروه‌ها و سازمانهای سازماندهی شده از طرف دولت (GONGO) (۱) (بین به این ماجرا دامن می‌زند. در تحلیل روندار ارتباطات پنهان و پیداین حوزه سیاست و سازمانهای غیردولتی بیش از هر چیز می‌توان از تمايل این سازمانها برای تغییر و تحول و ارتقاء موقعیت به هر نحو ممکن سخن گفت. این موضوع یانگر این واقعیت است که آنان گمان می‌کنند تحول در وضعیت و موقعیت‌ها فقط از داخل و توسط قدرت سیاسی امکان‌پذیر است، چنین رویکردی هم در سطح ملی و هم در سطح منطقه‌ای کاملاً قابل مشاهده است.

به نظر می‌رسد منفعت بخش سیاسی در رازمدت آگاهی سیاستمداران از مسائل سازمانهای غیردولتی است. از طرف دیگر منفعت سازمانهای غیردولتی نیز این ارتباطات سیاسی در کوتاه‌مدت، استفاده از مزایای این ارتباطات برای تقویت خود و بهره‌شکوه‌های غیررسمی موجود می‌باشد. به عنوان مثال برخی سازمانهای غیردولتی موقیع برای ایجاد شبکه‌های غیررسمی در اتخاذ برخی تصمیمات محلی و ملی و بودجه محلی سهم دارند و برخی از آنان بدین وسیله حتی قادر هستند با مشارکت در طرح‌ها و پروژه‌ها زینه‌های خود را تا چهار سال آینده تأمین کنند.

در عین حال باید گفت در حالی که نظارت و مراقبت مردمی بر حوزه غیردولتی بسیار ضعیف است، همواری کلی که در تأیید اعمال حکومت از طرف سازمانهای غیردولتی دیده می‌شود

آنچنان واضح و غیرقابل انکار است که گاهی موجب دخالت و مذاکره مستقیم و اعتراض مردم در خصوص برخی مسائل بحث و چالش برانگیز می‌شود.

علاوه بر این، این موضوع منجر به ایجاد سوالات سیاسی در مردم و شخصیت بودن و

تعارض در علائق سیاستمدارانی که رهبر یا مسئول یک سازمان غیردولتی هستند نیز می‌شود.

سئوالاتی که برای جواب دادن به آن ابهامات و نقاط تاریک سیاری وجود دارد.

در حال حاضر این وضعیت برای حکومت که تمام قدرت را در دست دارد و سازمانهای غیردولتی که غالباً به دولت دسترسی مناسب دارند و از این دسترسی نیازهای خود را مرتفع می‌کنند، وضعیت کم چالشی به نظر می‌رسد. اما ادامه این روند قطعاً از نقش سازمانهای غیردولتی، در جامعه خواهد کاست و با توجه به تعاهات کاهش اعتماد عمومی تأثیر انتها را کم نگ خواهد کرد. مهمترین موضوع در ادامه این روند است که این سازمانها توجه خود را از کسانی که باید در مقابل آنها پاسخگو باشند متصرف می‌کنند.

گروهها و افراد ذینفع، کارفرمایان و درنهایت مردمی که باید صدایشان را از طرق این سازمانها بالا ببرند، با ادامه این روند صدای ضعیفتری خواهند داشت و این می‌تواند زنگ خطری برای این سازمانها باشد. هر چند که با توجه به ماهیت شکل گیری و تعریف تحویل اتصال و ارتباط جامعه مدنی با دولت، به طور سنتی در این کشور و کشورهای مشابه وجود دارد، کاهش حمایت حکومت نیز فعالیت سازمانهای غیردولتی را سیار سخت خواهد کرد. باید دید چگونه این سازمانها می‌توانند به راهی میانه که از آسیب‌های هر دو سو در امان باشند، برسند.

Gorernment Organized NGO - ۱

بارشدو گسترش حضور سازمانهای غیردولتی ارتباط با دیگر حوزه‌ها پیش از این اهمیت می‌باید. نحوه ارتباط جامعه مدنی با دولت و جامعه سیاسی و از سوی دیگر بخش خصوصی یکی از چالش‌های بحث‌های جدی سازمانهای جامعه مدنی به شمار می‌رود و در این میان نحوه ارتباط این سازمانها با جامعه سیاسی و سازمانهای آن از حساسیت ویژه‌ای برخوردار است. این موضوع نه تنها در کشور مالکه در دیگر کشورهای جهان که دارای جامعه مدنی نوپایی هستند، به چشم می‌خورد. آنچه در پی می‌آید مقاله‌ای است که به این وضعیت در مجارستان یکی از کشورهای اروپای شرقی می‌پردازد و به منظور آشنایی با فضای حاکم بر ارتباط بین «جامعه مدنی» و «جامعه سیاسی» کشور به طبع می‌رسد.

قانون سازمانهای عام المنفعه در سال ۱۹۹۷ تصویب می‌دارد که این سازمانها باید به فعالیت مستقیم سیاسی رو آورند. آنان باید مستقل از احزاب عمل کنند و به دنبال استفاده از منابع و حمایت مالی آنان نباشند. در زمان تصویب این قانون NGOs می‌کوشیدند این قانون را رعایت کنند. با این حال با توجه به وضعیت سازمانهای جامعه مدنی در مجارستان امروز، این پرسش مطرح است که NGOs مجارستان چقدر مستقل از احزاب و سیاست‌های ایشان عمل می‌کنند؟ چنان‌که از شواهد بر می‌آید شکل گیری سازمانهای غیردولتی در این کشور اروپای شرقی همواره با گرایشات سیاسی همراه بوده است. به همین جهت بسیاری از گروههای نحوی از ارتباطات سیاسی بهره می‌گیرند. با چنین پیشینه‌ای اما، جدالی در بین این سازمانها برای متمم کردن یکدیگر به بهره گیریهای سیاسی دیده می‌شود. با این حال به نظر می‌رسد سازمانهای غیردولتی چه از طرق ارتباط با گروههای سیاسی و چه از طرق برقراری روابط غیررسمی با دولت بکوشند به ارتقای موقعیت خود اقدام کنند، هدفشان یکی است و آن هم استفاده از حمایت مالی قدرتهای سیاسی است. به همین جهت راقابتی پنهان برای کسب حمایت قدرتهای سیاسی میان این سازمانها رواج دارد و روز به روز به نظر می‌رسد از شتاب بیشتری برخوردار می‌شود. شاید توان گفت این ماجرا آن هنگام شتاب گرفت که تعدادی از رهبران و اعضای سازمانهای اجتماعی رژیم کمونیستی به حوزه سازمانهای غیردولتی وارد شدند. از سال ۱۹۸۴ به بعد حضور افرادی که در سازمانهای اجتماعی رژیم کمونیستی نهاده شده بعنوان رهبران و پیشگامان برخی سازمانهای غیردولتی، رشد چشمگیری داشته است. این دسته از سازمانهای غیردولتی که در آن مسئولین سابق دولتی به نحوی از انجاء حضور دارند، به صورت وسیعی در جامعه مدنی این کشور رشیه دوانیده اند و نه تنها حوزه رهبری و هدایت این سازمانها، بلکه حتی ساختار و بدن تشکیلاتی آنها اینرا خود متأثر کرده‌اند.

در قانون سازمانهای عام المنفعه این فعالیت سیاسی تقریباً به صورت غیرشفافی مورد توجه و بررسی قرار گرفته و فعالیت سیاسی مستقیم «به عنوان فعالیت هایی که گروهها و احزاب سیاسی برای راهی کردن کاندیدا به انتخابات ملی در سطح پاستانی و استان یا در سطح محلی و شورای شهر

An Open File

Volunteer US 2002

World Summit on Sustainable Development in Johannesburg: Some Pictures of Iranian NGOs in WSSD

Omid Memarian

Unlike the Rio Conference in 1992, there was no prospect of a promising future by the social activists seriously involved with the earth salvation in the World Summit on Sustainable Development (**WSSD**), in which more than 60000 people from all over the world attended in Johannesburg from August 23 to September 5 ,2002.This was for so many reasons including a desperate lack of strong determination on the part of the developed countries in attempting to eradicate poverty and all the deprivation affecting the poor nations as well as the developing countries. Also, among other reasons, one could think of the notable absence of orchestrated attempts and well-defined plans for pursuing the global goals set up by the WSSD. It was such that what was presented as an evaluative review of the Rio Conference and its achievements so far could be seen as almost nothing less than disappointing and it comes as no surprise if striking regression could be observed in some of the fields.

There were also people from Iran taking part in this global event which could be grouped as governmental and non-governmental. The non-governmental group from Iran represented some other different factions by itself. Participation of part of this group in the Johannesburg Conference was sponsored by some major governmental organizations (such as the governmental Department of Environment (DOE), Interior Ministry, etc.). The presence of the other part of this group was financially supported by the private sector (for instance, 3 delegates were sent to this event under the auspices of the Confederation of Iran's Industries.). Apart from these, a group of 12 people took part in the Conference on its own in form of an independent tour. Noteworthy is the fact that a group of such non-governmental organizations were supposed to attend the Summit by the sponsorship of the governmental Department of the Environment, but they either failed to travel to Johannesburg in the last hours before their flight would start, or they just decided to make it by paying the expenses by themselves. It seems as if attempts had been made to decrease the number of non-governmental Iranian guests who were to be delegated under the auspices of the government. It seemed that there were attempts to decrease the number of participants, even by getting the approval of the President (by providing written confirmation, and whatever means). But by managing in doing so, they left such an overwhelming question for the public opinion that how such disorganizing of Iranian delegation and pressurizing those who had got prepared to set off for the Conference far in advance could be justified? Sad to say is that even those who were finally sent to Johannesburg under the financial support of the government missed the 3 or 4 first days which had been allotted to the non-governmental events.

Another important thing is failure to compile the national charter on the sustainable development by the Iranian non-governmental organizations in spite of the fact that a group of the NGO's had made a union for the sustainable development before the inauguration of the Conference, even though the establishment of such union brought no fruit in the end so that one could dare say the presence of the civil foundations in this Conference did not represent and reflect the real possibilities, capabilities , activities , and the potentials of them.

Evaluation of the presence of governmental delegation and non-governmental representatives and the achievements of WSSD demands more time and another opportunity. However, what could be observed at first glance from the received data and reports is the lack of basic familiarity and strong determination on the part of some Iranian organizations in making good use of the real potential of the civil society organizations of Iran. Ignorance of public and lack of national awareness regarding the issues launched at Johannesburg Summit by the respected organizations, lack of appropriate preparatory mechanisms for the participants as well as making no attempts in dissemination of this crucial issue in the public arena at such a critical point of time, lack of insight, perspective and a proper understanding on the part of the mass media especially the national media in reflecting different aspects and issues of this global event, insufficiency of the literature of development in Iran, lack of information sources in the civil society organizations of Iran (in providing national reports on the event), unfamiliarity with the literature of the global seminars are just a few in the long list of problems which of course could still be added to and increased in number. Nonetheless, we could take very good lessons of this event by making a realistic study of what was put into serious consideration throughout this global conference. Lessons the learning and practical use of which, can help us pay lesser costs in next opportunities to come.

A few days soon after the return of the non-governmental delegates from the Johannesburg World Summit, a session was held with the participation of a few people from the Iranian NGOs as well as the delegates of Johannesburg in the Institute for Women's Studies and Research. The meeting was organized by both the Institute for Women's Studies and Research and the Iranian Civil Society Organizations Resource Center on Monday, September 9, 2002.

Mr. Siamack Mo'atari, a representative of the Green Front of Iran together with Ms. Monireh Aamadi Ghomi, from the Institute for Women Studies and Research (both of them had taken part in the Johannesburg Conference; the latter attended the seminar under the auspices of the Depart-

ment of Environment (DOE), and the former with his own personal financial support) spoke at length and discussed some of the important issues raised at the WSSD. In order to avoid the unnecessary parts of their speech and for providing a summary of their reports in this 3- hour session, here is an insightful itemized excerpt of the whole thing for this issue of the "Volunteer". This excerpt can serve to illustrate some important facts about the Johannesburg Conference:

Dr. Mo'atari from the Green Front of Iran:

•The global civil society organizations exercised a little influence on the outcome of the Summit, and subsequently Iran's NGOs little bit was too little. The access to the information required for an efficient presence of the non-governmental organizations was so disappointing, and ignorance of the government officials as to the "access to the information" for the citizens and non-governmental organizations was far too much obvious. Regarding the quality and efficiency level of the government officials and the NGOs' participation in this Summit, the arising question is to what extent we feel social attachment to our country and can hold ourselves accountable for that.

•A considerable portion of our participants thinks of such a Summit just like attending at a tour or a business-like opportunity. Therefore, instead of concentrating on the main specific issues, they try to make versatile use of the "opportunity". As a consequence, this results in the sharp reduction of the efficiency of their presence.

•The level of delegates' participation in the Summit was so high. In the sessions where vice-ministers attended, the experts were not allowed to speak their minds. Therefore such a difference residing in the level of participants remarkably reduced the efficiency of the non-governmental Iranian participating groups.

•Taking part in a Conference, which is held once in every 10 years, is a long process and it's not practical to get prepared for such a Conference just within a month before the inauguration. Other countries have an extensive planning for years so that they attended to seek their interests in the Conference. Due to the unfamiliarity of the governmental officials of the NGOs of Iran with the procedures of the Conference and even their unfamiliarity with the nature of the issues put forth in the Conference, the Green Front held a session in Tehran in order to brief NGOs with the system, details and the atmosphere of the Summit, but unfortunately no more than some 7 or 8 people attended our meeting.

•Very few of the university professors took part in the Conference and most of the people who were in the Summit had no idea about what was going to follow.

•News coverage was so frustrating. In spite of our willingness in providing detailed daily reports and updates on the events for the mass media without any expense, they took no heed. Our national IRIB, while giving a full coverage of the US Secretary of State's presence in the Conference, reflected no useful reports and updates on the different issues of interest going on in the seminars.

•Government officials were so parsimonious in providing us with the necessary information for the purpose of our research and studies that we had to get it from other countries! Similarly, while there are countries, which provide free shipping for the researches and studies tailored specifically for the Summit, most of the people in the Iranian delegation were engaged with the accommodation and other catering

needs.

• This Conference was potentially a place of golden opportunities. But with great sorrow, we couldn't make use of it. The participants from other countries attached significance and created certain indices and criteria in order to play an efficient role in such a conference. One could find nowhere in the world where the mechanism of delegation resembles that of Iran.

•One of the interesting points worthy of mention is that in the final political declaration of the World Summit, instead of the typical phrasing of "We, heads of the nations..." they used "We, the representatives of the peoples of the world..." Another noteworthy fact is that all countries taking part in the WSSD recognized the leading role of the United Nations in the issue of the sustainable development.

•To the NGOs, final document of "plan of implementation" of the Summit was so disappointing. The most important issue was the removal of the goal points from the main agenda as well the timetable for the implementation of the set goals. As a result, on the final day of the Summit, the heads of the Green Peace of the World arranged a demonstration, which was faced with severe police reaction.

•In the 5th paragraph of the draft political declaration, while referring to the diversity of cultures, the idea of dialogue among civilizations was urged. But in the final declaration, it was omitted, although with the attempts made by the Iranian delegation and the support of some UN officials, it was added to the final statement (paragraph 17).

Mrs. Monir Amadi Ghomi, director of the Institute for Women's Studies and Research:

 • Most of the NGOs that were present in the Summit did not take an active role in the issue of the sustainable development.

• Having preoccupation is an elemental factor in bringing about fruitful results in such events. Some of the participants in the Johannesburg Conference basically were not concerned about influencing the process of the event.

•Even if there are people in the Conference who don't hold a superb command of an international language, but still have concerns about issues of the Summit, they could still be efficient and produce good results. For the same reason, independent groups in the Conference had much more efficiency than the governmental groups. Noteworthy is that even the cost of travel to Johannesburg was much lower for the non-governmental representatives, compared with that of the governmental officials.

•The government should leave the empowerment of non-governmental organizations to the powerful and well-qualified non-governmental organizations and should avoid interfering with the executive affairs in this field.

•Dr. Ebtekar's speech in the World Summit was admirable and the hours-long governing of the Group 77 by the vice-president of Iran on the third day of the Summit was very influential so that many of the local newspapers and TV channels gave it a good coverage.

•For the first time in the history of such Conferences, civil society organizations (together with the governments) committed themselves to continuing their attempts until the specified goal points are implemented.

Volunteer

Newsletter of the Iranian Civil Society Organizations Resource Center (ICSORC)

September 2002, No.3

Rebuilding Iranian Society: A Shared Responsibility

Sohrab Razzaghi

The seminar of "Rebuilding Iranian Society: a Shared Responsibility" was the first event that parts of Iranian civil society organizations came together to express their views, concerns and will for rebuilding the society, and create the corner stones of a common cooperation based on shared responsibility. The "first words" of volunteer is dedicated to Dr Razzaghi's speech in this seminar.

We have learnt through universal experiences that civil society organizations can cooperate with each other to lead the society and they have been able to promote democracy and the quality of human being's lives. In this dynamic world, each society needs to continuously deconstruct and reconstruct itself to survive.

Rebuilding Iranian society is an important topic in the social discussions because the Iranian society has many cracks on its crust and if we do not repair the cracks it can make unavoidable damages to the foundations of the Iranian society. That's why I would like to refer to certain achievements and concerns in rebuilding the society.

The formation of the democracy movement is one of the most important changes happened during the past decade and for the first time, the Iranian society looks at democracy as a final and the last way to save its political and social life and therefore this topic has been the focus of the debates in the society. The result of such move was to extend the participation networks and formation of democratic bodies throughout the country.

Another change in Iranian society has been the emergence of a movement to gain citizenship rights with an emphasis on human rights. This is a significant movement in the society since the social powers have never paid due attention to the rights by now, while realization of citizenship rights is one of main goals of this movement.

The next important change has been a transition in the social-political

behavior of Iranian society. While violence has been persistent, and even in certain discourses has been considered as a "sacred affair", as a result of the emerged changes, this thinking has been marginalized, and

now the dominant discourse has been a democratic discourse based on non-violence. Violence is regarded as an unpleasant way not only in talks but in deeds too. Therefore, we are witnessing a revision of words and meanings in this field and we are experiencing an associational and civil life in the framework of civil society discourse.

Beside all above-mentioned achievements, the Iranian society is still facing with tensions, challenges and crises. One of the most important issues which has been reproduced in the past decade is the phenomenon of "clientalism". While this is a pre-modern phenomenon, it is still visible in all levels of Iranian society and in the areas such as politics, society and culture. Clientalism is still the most important obstacle for the society to realize democracy in Iran.

The second challenge in Iran is the unbalanced development which has been resulted in disfiguration and breakdown of the society in a way that we are now witnessing the growth of problems such as brain draining (migration of intellectuals), addiction, prostitution, human trafficking, etc. The third crisis in Iranian society is the reduction of social capital. As you may know there is a direct correlation between social capital and economic development. This reduction has led to a social mistrust, disfiguration of society and cynicism during the recent years. If this culture becomes institutionalized, the social trust collapses and people will always look for their personal interest and the public sphere will be completely weak if the social mistrust rises. In one word, the social disbelief could put the society in a state of decay.

Another challenge that must be discussed is "bad governance". This issue has been a main characteristic of Iranian society for years and has caused high financial and human loss. Rise of sub-cultures that are being antagonist with the dominant culture, inefficiency of ideological system in the process of sociability, generation gaps and the growth of marginalization are all the results of bad governance.

Another crisis is the "poor people movement" that has been caused due to the anomic condition of the society, unbalanced development, wrong economic planning and therefore, the rise of populism has strengthened the "poor people movement".

Finally a major concern and challenge that has involved our society is the ghost of violence and war that is roaming the region.

Nostalgic trends, Bonapartism, peaceful dictatorship and fascist reading of national or religious identity all try to offer their solutions and introduce themselves as the ways to get out of these crises. While, we believe that the only way to get out of such situation is to rely on democratic and civil solutions that you, representatives of civil society, are a reflection of that solution.

In the end, I would like to mention two points regarding the challenges of Iranian society that is about the civil society organizations. To guarantee the implementation of great ideas, the society needs powerful leaders.

Therefore, if the civil society organizations would like to play a major role in rebuilding the society, they need to develop powerful leaders.

The second thing that civil society organizations should pay attention is their coherence and organization. To realize a national mission, they should shape a comprehensive coalition to reach to peace, democracy and sustainable development. It is hoped that civil society organizations can realize such a mission.

Volunteer

Newsletter of the Iranian Civil Society
Organizations Resource Center (ICSORC)

Managing Editor : Sohrab Razzaghi

Editor : Omid Memarian

English Editor : Saeid N. Neshat

Board of Editor :

Maryam Hosseinkhah, Elham Afzal Abadi, Sahar Foroozan, Rosa Ashtiani, Maryam Kashefi, Asal Family, Zeinab Azari, Nazli Sheikha-ol-eslami, Maryam & Marjan Gorgi, Leila Salehi

Partners : Mohammad Hakimi, Masoud Mokhtari, Farzaneh Haftani, Khashayar Rezayee & Gasem Toulani

Graphic : M.R.Sakhtemangar (Kanoon-e-Noandishan)

Postal address : P.O.Box 14155-8365, Tehran, Iran

Address of Center : 3rd FLOOR, 36 Jahansouz Str., Laresatan Str., Motahari Ave., Tehran 15985, Iran (Islamic Republic of Iran)

Tel & Fax : +98 21 8906207 / 8804446

Email: info@icsorc.org

Website: http://www.icsorc.org